

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2016/801**(2016. gada 11. maijs)****par nosacījumiem attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo iecelšanu un uzturēšanos pētniecības, studiju, stažēšanās, brīvprātīga darba, skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu un viesaukles darba nolūkā****(pārstrādāta redakcija)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 79. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Ir jāizdara vairāki grozījumi Padomes Direktīvās 2004/114/EK ⁽⁴⁾ un 2005/71/EK ⁽⁵⁾. Skaidrības labad minētās direktīvas būtu jāpārstrādā.
- (2) Šai direktīvai būtu jāatbilst prasībai, kas izteikta direktīvu 2004/114/EK un 2005/71/EK īstenošanas ziņojumos, proti, labot konstatētos trūkumus, nodrošināt lielāku pārredzamību un juridisko noteiktību un sniegt saskaņīgu tiesisko regulējumu dažādām trešo valstu valstspiederīgo kategorijām, kas ieceļo Savienībā. Tādējādi tai būtu jāvienkāršo un jāsaskaņo esošie minētajām kategorijām piemērojamie noteikumi vienā tiesību aktā. Neskatoties uz atšķirībām starp minētajām kategorijām, tām ir vairākas kopīgas iezīmes, kas ļauj tām piemērot vienotu Savienības līmeņa tiesisko regulējumu.
- (3) Šai direktīvai būtu jāpapildina Stokholmas programmas mērķis tuvināt valstu tiesību aktus par nosacījumiem attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo iecelšanu un uzturēšanos. Imigrācija no valstīm ārpus Savienības ir viens no augsti kvalificētu cilvēku avotiem, un jo īpaši studenti un pētnieki ir tie, kurus meklē aizvien vairāk. Viņiem ir nozīmīga loma Savienības galvenās vērtības – cilvēkkapitāla – veidošanā un gudras, ilgtspējīgas un iekļaujošas izaugsmes nodrošināšanā un tādējādi viņi palīdz sasniegt stratēģijas “Eiropa 2020” mērķus.
- (4) Direktīvu 2004/114/EK un 2005/71/EK īstenošanas ziņojumos tika norādīti noteikti trūkumi, kuri galvenokārt ir saistīti ar uzņemšanas nosacījumiem, tiesībām, procesuālajām garantijām, studentu piekļuvi darba tirgum studiju laikā un noteikumiem par mobilitāti ES iekšienē. Par nepieciešamiem tika uzskatīti arī konkrēti uzlabojumi saistībā ar trešo valstu valstspiederīgo izvēles kategorijām. Pēcāk veikta plašāka apspriešana parādīja arī to, ka ir nepieciešams uzlabot pētnieku un studentu darba meklēšanas iespējas un labāk aizsargāt viesaukles, uz ko Direktīvas 2004/114/EK un 2005/71/EK neattiecas.

⁽¹⁾ OVC 341, 21.11.2013., 50. lpp.⁽²⁾ OVC 114, 15.4.2014., 42. lpp.⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 25. februāra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2016. gada 10. marta lēmums pirmajā lasījumā (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).⁽⁴⁾ Padomes Direktīva 2004/114/EK (2004. gada 13. decembris) par nosacījumiem attiecībā uz trešo valstu pilsoņu uzņemšanu studiju, skolēnu apmaiņas, prakses vai stažēšanās, nesaņemot atalgojumu, vai brīvprātīga darba nolūkā (OV L 375, 23.12.2004., 12. lpp.).⁽⁵⁾ Padomes Direktīva 2005/71/EK (2005. gada 12. oktobris) par īpašu procedūru trešo valstu valsts piederīgo uzņemšanai zinātniskās pētniecības nolūkos (OV L 289, 3.11.2005., 15. lpp.).

- (5) Lai pakāpeniski izveidotu brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, Līgums par Eiropas Savienības darbību (LESD) paredz, ka jāpieņem pasākumi patvēruma, imigrācijas un trešo valstu valstspiederīgo tiesību aizsardzības jomā.
- (6) Ar šo direktīvu arī būtu jātiecas veicināt cilvēku kontaktus un mobilitāti, jo tās ir svarīgas Savienības ārpolitikas sastāvdaļas, jo īpaši attiecībā uz Eiropas kaimiņattiecību politikas valstīm vai Savienības stratēģiskajiem partneriem. Tai būtu jāļauj aktīvāk uzlabot Vispārējo pieeju migrācijai un mobilitātei un tās mobilitātes partnerības, kas piedāvā konkrētu ietvaru dalībvalstu un trešo valstu dialogam un sadarbībai, tostarp arī par legālās migrācijas atvieglošanu un organizēšanu.
- (7) Migrācijai šajā direktīvā izklāstītajos nolūkos būtu jāveicina zināšanu un prasmju radīšana un iegūšana. Tā nozīmē abpusēju gan iesaistīto migrantu un to izcelsmes valsts, gan attiecīgās dalībvalsts bagātināšanos, vienlaikus stiprinot kultūras saiknes un sekmējot kultūras daudzveidību.
- (8) Direktīvai būtu jāsniedz priekšstats par Savienību kā par pievilcīgu vietu pētniecībai un inovācijai un jāvirza Savienība uz priekšu pasaules mēroga konkurences cīņā par talantiem, un tādā veidā jānodrošina Savienības vispārējās konkurētspējas un izaugsmes ātruma pieaugums, vienlaikus veidojot tādas darbvietas, kas vairāk sekmē IKP izaugsmi. Savienības atvēršana trešo valstu valstspiederīgajiem, kurus var uzņemt pētniecības nolūkos, turklāt ir daļa no pamatiniciatīvas "Inovācijas Savienība". Atvērta darba tirgus izveide Savienības pētniekiem un pētniekiem no trešām valstīm tika apstiprināta kā galvenais mērķis, kas sasniedzams Eiropas Pētniecības telpā – vienotā telpā, kurā notiek brīva pētnieku, zināšanu un tehnikas aprīte.
- (9) Ir lietderīgi atvieglināt trešo valstu valstspiederīgo, kas iesniedz pieteikumu nolūkā veikt pētniecības darbību, uzņemšanu, izmantojot uzņemšanas procedūru, kas nav atkarīga no viņu juridiskajām attiecībām ar uzņēmēju pētniecības iestādi, kā arī turpmāk papildus atļaujai vairs nepieprasīt darba atļauju. Šī procedūra būtu jābalsta uz sadarbību starp pētniecības iestādēm un imigrācijas iestādēm dalībvalstīs. Pirmajām ar to būtu jāpiesūta vadošo lomu uzņemšanas procedūrā, lai trešo valstu valstspiederīgajiem, kas iesniedz pieteikumu nolūkā veikt pētniecības darbību, atvieglinātu un paātrinātu ieceļošanu Savienībā, vienlaikus saglabājot dalībvalstu prerogatīvas attiecībā uz imigrācijas politiku. Pētniecības iestādēm, kuras dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai apstiprināt iepriekš, būtu jāvar parakstīt vai nu uzņemšanas līgumu, vai līgumu ar trešo valstu valstspiederīgo nolūkā veikt pētniecības darbību. Dalībvalstīm būtu jāizdod atļauja, pamatojoties uz uzņemšanas līgumu vai līgumu, ja ir izpildīti nosacījumi saistībā ar ieceļošanu un uzturēšanos.
- (10) Tā kā centieni sasniegt mērķi, proti, ieguldīt 3 % no IKP pētniecībā, lielā mērā attiecas uz privāto sektoru, tas būtu attiecīgā gadījumā jānodrošina turpmākajos gados pieņemt darbā vairāk pētnieku.
- (11) Lai padarītu Savienību pievilcīgāku tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kas vēlas veikt pētniecības darbību Savienībā, viņu ģimenes locekļiem, kā definēts Padomes Direktīvā 2003/86/EK⁽¹⁾, būtu jāļauj doties viņiem līdz un baudīt priekšrocības, ko sniedz noteikumi par ES iekšējo mobilitāti. Minētajiem ģimenes locekļiem vajadzētu būt piekļuvei pirmās dalībvalsts un – ilgtermiņa mobilitātes gadījumā – otro dalībvalstu darba tirgum, izņemot ārkārtējos apstākļos, piemēram, īpaši augsta bezdarba līmeņa gadījumā, kad dalībvalstīm būtu jāsauglabā iespēja laikposmā, kas nepārsniedz 12 mēnešus, veikt pārbaudi, kas apliecina, ka amata vietu nav iespējams aizpildīt iekšējā darba tirgū. Izņemot šajā direktīvā paredzētās atkāpes, būtu jāpiemēro visi Direktīvas 2003/86/EK noteikumi, tostarp noraidīšanas vai atsaukšanas, vai atjaunošanas atteikšanas iemesli. Tāpēc ģimenes locekļu uzturēšanās atļaujas varētu tikt anulētas vai to atjaunošana atteikta, ja beidzas tā pētnieka atļaujas termiņš, kuram viņi ir devušies līdz, un ja viņiem nav nekādu autonomu uzturēšanās tiesību.
- (12) Attiecīgos gadījumos dalībvalstis būtu jārosina zinātņu doktora grāda kandidātus uzskatīt par pētniekiem šīs direktīvas nolūkos.
- (13) Šīs direktīvas īstenošanai nevajadzētu veicināt intelektuālā darbaspēka emigrāciju no jaunizveidotajām vai attīstības valstīm. Pasākumi, lai veicinātu pētnieku reintegrāciju savās izcelsmes valstīs, būtu jāveic sadarbībā ar izcelsmes valstīm, lai izveidotu visaptverošu migrācijas politiku.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanu (OV L 251, 3.10.2003., 12. lpp.).

- (14) Lai padarītu Eiropu kopumā par pasaules izcilības centru mācību un arodmaicību jomā, būtu jāuzlabo un jāvienkāršo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumi tiem, kas vēlas doties uz Savienību šādos nolūkos. Tas ir saskaņā ar mērķiem, kas izvirzīti Eiropas augstākās izglītības sistēmu modernizācijas programmā, jo īpaši Eiropas augstākās izglītības internacionalizācijas kontekstā. Dalībvalstu attiecīgo tiesību aktu tuvināšana ir šā procesa sastāvdaļa. Šajā sakarā un saskaņā ar Padomes secinājumiem par augstākās izglītības modernizēšanu ⁽¹⁾ termins "augstākā izglītība" aptver visas terciārās izglītības iestādes, kas cita starpā var ietvert augstskolas, lietišķo zinātņu augstskolas, tehnoloģiju institūtus, universitātes, komercskolas, tehniskās augstskolas, augstskolu tehnoloģiju institūtus, augstākās izglītības koledžas, arodskolas, politehnikumus un akadēmijas.
- (15) Ar Eiropas izglītības ministru 1999. gada 19. jūnija Kopīgo Boloņas deklarāciju aizsāktā Boloņas procesa paplašināšanas un padziļināšanas rezultātā gan iesaistīto valstu, gan arī citu valstu augstākās izglītības sistēmas ir kļuvušas salīdzināmākas, saderīgākas un saskaņotākas. Tā ir noticis, jo dalībvalstis ir atbalstījušas studentu mobilitāti, un augstākās izglītības iestādes to ir integrējušas savās mācību programmās. To nepieciešams atspoguļot ar uzlabotiem noteikumiem par studentu mobilitāti ES iekšienē. Viens no Boloņas deklarācijas mērķiem ir padarīt Eiropas augstāko izglītību pievilcīgu un konkurētspējīgu. Boloņas procesa rezultātā ir izveidota Eiropas augstākās izglītības telpa. Tās triju ciklu struktūra ar viegli saprotamām programmām un grādiem, kā arī kvalifikāciju ietvarstruktūras ieviešana, ir padarījusi studijas Eiropā pievilcīgākas trešo valstu valstspiederīgajiem.
- (16) Šajā direktīvā minēto studentu sagatavošanas kursu ilgums un citi nosacījumi būtu jāparedz dalībvalstīm saskaņā ar saviem tiesību aktiem.
- (17) Pierādījumi par trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu kādā augstākās izglītības iestādē varētu cita starpā būt vēstule vai apliecība, kas apstiprina uzņemšanu.
- (18) Trešo valstu valstspiederīgie, kuri iesniedz pieteikumu uzņemšanai par stažieriem, būtu jāsniedz pierādījumi par to, ka augstākās izglītības grāds ir iegūts divu gadu laikposmā pirms viņu pieteikuma iesniegšanas dienas vai ka trešā valstī tiek apgūts studiju kurss, kura rezultātā iegūst augstākās izglītības grādu. Viņiem būtu arī jāuzrāda stažēšanās līgums, kurā iekļauts stažēšanās programmas apraksts, tās pedagoģiskais mērķis vai mācīšanās komponenti, tās ilgums un stažiera uzraudzības nosacījumi, apliecinot, ka viņi uzņēmumā tiešām mācīsies, nevis strādās kā parasti darba ņēmēji. Bez tam uzņemošajām vienībām var prasīt pamatot to, ka ar stažēšanos netiek aizstāta darbvieta. Ja valsts tiesību aktos, darba koplīgumos vai praksē jau pastāv konkrēti nosacījumi, kas attiecas uz stažieriem, dalībvalstīm būtu jāvar prasīt, lai trešo valstu valstspiederīgie, kuri iesniedz pieteikumu uzņemšanai par stažieriem, atbilstu minētajiem konkrētajiem nosacījumiem.
- (19) Uz darbiniekiem, kuri ir stažieri un kuri ierodas strādāt Savienībā saistībā ar pārcelšanu uzņēmuma ietvaros, šī direktīva neattiecas, jo uz viņiem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/66/ES ⁽²⁾.
- (20) Ar šo direktīvu būtu jāatbalsta Eiropas Brīvprātīgo dienesta mērķis attīstīt solidaritāti, savstarpēju izpratni un iecietību jauniešu vidū un sabiedrībā, kurā tie dzīvo, vienlaikus palīdzot stiprināt sociālo kohēziju un veicinot jauniešu aktīvu pilsoniskumu. Lai visā Savienībā konsekventi nodrošinātu piekļuvi Eiropas Brīvprātīgo dienestam, dalībvalstīm šīs direktīvas noteikumi būtu jāpiemēro trešo valstu valstspiederīgajiem, kas iesniedz pieteikumu saistībā ar Eiropas Brīvprātīgo dienestu.
- (21) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai šīs direktīvas noteikumus piemērot skolēniem, brīvprātīgajiem, kas nav brīvprātīgie Eiropas Brīvprātīgo dienesta kontekstā, un viesauklēm, lai atvieglotu viņu ieceļošanu un uzturēšanos un nodrošinātu viņu tiesības.
- (22) Ja dalībvalstis nolemj šo direktīvu piemērot skolēniem, tās tiek mudinātas nodrošināt to, ka valsts uzņemšanas procedūra, kas paredzēta skolotājiem, kuri skolēnu apmaiņas programmas vai izglītības projektā skolēnus tikai pavada, ir saskaņota ar skolēniem paredzēto procedūru, kas noteikta šajā direktīvā.

⁽¹⁾ OVC 372, 20.12.2011., 36. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/66/ES (2014. gada 15. maijs) par ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem trešo valstu valstspiederīgajiem saistībā ar pārcelšanu uzņēmuma ietvaros (OV L 157, 27.5.2014, 1. lpp.).

- (23) Viesaukles darbs palīdz veicināt tiešus personiskos kontaktus, sniedzot trešo valstu valstspiederīgajiem iespēju uzlabot savas valodu prasmes un pilnveidot savas zināšanas par dalībvalstīm un attīstīt kultūras saiknes ar tām. Tajā pašā laikā viesaukles, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, varētu būt pakļautas ļaunprātīgas izmantošanas riskam. Lai nodrošinātu taisnīgu attieksmi pret viesauklēm un pievērstos viņu īpašajām vajadzībām, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai piemērot šīs direktīvas noteikumus saistībā ar viesaukļu ieceļošanu un uzturēšanos.
- (24) Ja trešās valsts valstspiederīgie var pierādīt, ka viņi visā savā uzturēšanās laikā attiecīgajā dalībvalstī saņem līdzekļus, kuru pamatā ir dotācija, zinātniskā stipendija vai mācību stipendija, derīgs darba līgums, saistošs darba piedāvājums vai finansiālu saistību apliecinājums, ko sniedz skolēnu apmaiņas programmas organizācija, vienība, kura uzņem stažierus, brīvprātīgā darba programmas organizācija, viesģimene vai organizācija, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks, dalībvalstīm šādi līdzekļi būtu jāņem vērā, vērtējot, vai ir pieejami pietiekami līdzekļi. Dalībvalstīm būtu jāvar paredzēt indikatīvu atsaucis summu, kuru tās uzskata par "pietiekamiem līdzekļiem" un kura katrai attiecīgajai trešo valstu valstspiederīgo kategorijai varētu atšķirties.
- (25) Dalībvalstis tiek mudinātas ļaut pieteikuma iesniedzējam dokumentus un informāciju iesniegt kādā no Savienības oficiālajām valodām, kas nav to oficiālā valoda vai valodas un ko nosaka attiecīgā dalībvalsts.
- (26) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paredzēt apstiprināšanas procedūru attiecībā uz sabiedriskām vai privātām pētniecības iestādēm, vai abām, kuras vēlas uzņemt pētniekus, kas ir trešās valsts valstspiederīgie, vai augstākās izglītības iestādēm, kuras vēlas uzņemt studentus, kas ir trešās valsts valstspiederīgie. Šai apstiprināšanai vajadzētu būt saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos vai administratīvajā praksē paredzētajām procedūrām. Būtu jāatvieglo pieteikumu iesniegšana apstiprinātām pētniecības iestādēm vai augstākās izglītības iestādēm un būtu jāpaātrina to trešo valstu valstspiederīgo ieceļošana, kas ierodas Savienībā pētniecības vai studiju nolūkā.
- (27) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paredzēt to attiecīgo uzņemošo vienību apstiprināšanas procedūru, kas vēlas uzņemt skolēnus, stažierus vai brīvprātīgos, kuri ir trešās valsts valstspiederīgie. Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai šo procedūru piemērot dažām vai visām uzņemošo vienību kategorijām. Šai apstiprināšanai vajadzētu būt saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos vai administratīvajā praksē paredzētajām procedūrām. Ar pieteikšanos apstiprinātām uzņemošajām vienībām būtu jāpaātrina to trešo valstu valstspiederīgo ieceļošana, kas ierodas Savienībā stažēšanās, brīvprātīga darba vai skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu nolūkā.
- (28) Ja dalībvalstis ievieš uzņemošo vienību apstiprināšanas procedūras, tām būtu jāvar nolemt vai nu atļaut uzņemt personas tikai ar apstiprinātu uzņemošo vienību starpniecību, vai arī ieviest apstiprināšanas procedūru, vienlaikus ļaujot uzņemt personas arī ar neapstiprinātu uzņemošo vienību starpniecību.
- (29) Šai direktīvai nebūtu jāskar dalībvalstu tiesības trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem neattiecas tās darbības joma, izdot atļaujas studiju, pētniecības vai stažēšanās nolūkā, kuras nav ar šo direktīvu reglamentētās atļaujas.
- (30) Tiklīdz ir izpildīti visi vispārīgie un īpašie uzņemšanas nosacījumi, dalībvalstij konkrētā termiņā būtu jāizdod atļauja. Ja dalībvalsts uzturēšanās atļaujas izsniedz tikai savā teritorijā un visi šīs direktīvas nosacījumi par uzņemšanu ir izpildīti, attiecīgajai dalībvalstij būtu jāpiesūkir attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam nepieciešamā vīza un būtu jānodrošina kompetento iestāžu efektīva sadarbība šajā nolūkā. Gadījumā, ja minētā dalībvalsts vīzas neizsniedz, tai būtu attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam jāpiesūkir līdzvērtīga atļauja, ar kuru ir ļauts ieceļot.
- (31) Atļaujās būtu jānorāda attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā statuss. Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai norādīt papildu informāciju papīra formātā vai to uzglabāt elektroniskā formātā, ar noteikumu, ka tādējādi netiek radīti papildu nosacījumi.
- (32) Dažādajiem atļauju termiņiem saskaņā ar šo direktīvu būtu jāatspoguļo katras trešās valsts valstspiederīgo kategorijas, uz ko attiecas šī direktīva, uzturēšanās būtība.

- (33) Dalībvalstīm vajadzētu būt tiesībām noteikt, ka studentu kopējais uzturēšanās ilgums nepārsniedz studiju maksimālo ilgumu, kā paredzēts valsts tiesību aktos. Šajā sakarā studiju maksimālais ilgums varētu arī ietvert, ja tas ir paredzēts attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos, studiju iespējamo pagarināšanu nolūkā atkārtot vienu vai vairākus studiju gadus.
- (34) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai no pieteikuma iesniedzējiem iekasēt samaksu par atļauju pieteikumu un paziņojumu izskatīšanu. Nodevu apmēram nevajadzētu būt nesamērīgam vai pārmērīgam, lai tādējādi netiktu radīts šķērslis šīs direktīvas mērķu sasniegšanai.
- (35) Tiesībām, ko piešķir trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas darbības joma, nevajadzētu būt atkarīgām no tā, kādu atļaujas veidu katra dalībvalsts izdod.
- (36) Vajadzētu būt iespējai atteikt uzņemšanu šīs direktīvas nolūkos, ja ir pietiekami pamatoti iemesli. Jo īpaši vajadzētu būt iespējai uzņemšanu atteikt, ja dalībvalsts, pamatojoties uz faktu novērtējumu konkrētā gadījumā un ņemot vērā proporcionalitātes principu, uzskata, ka attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais potenciāli apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību vai sabiedrības veselību.
- (37) Šīs direktīvas mērķis nav reglamentēt trešo valstu valstspiederīgo uzņemšanu un uzturēšanos nodarbinātības nolūkā, un tā nav vērsta uz to, lai saskaņotu tiesību aktus vai praksi attiecībā uz darba ņēmēju statusu. Tomēr ir iespējams, ka dažās dalībvalstīs tiek uzskatīts, ka konkrētas trešo valstu valstspiederīgo kategorijas, uz kurām attiecas šī direktīva, atrodas darba attiecībās, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, darba koplīgumiem vai praksi. Ja dalībvalsts uzskata, ka pētnieki, brīvprātīgie, stažieri vai viesaukles, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, atrodas darba attiecībās, minētajai dalībvalstij būtu jāsiglabā tiesības noteikt attiecīgās kategorijas vai kategoriju uzņemšanas apjomus saskaņā ar LESD 79. panta 5. punktu.
- (38) Ja pētnieks, brīvprātīgais, stažieris vai viesaukle, kas ir trešās valsts valstspiederīgais, iesniedz uzņemšanas pieteikumu, lai dalībvalstī stātos darba attiecībās, minētajai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai veikt pārbaudi, kas apliecina, ka amata vietu nav iespējams aizpildīt iekšējā darba tirgū.
- (39) Attiecībā uz studentiem uzņemšanas apjomi nebūtu piemērojami, jo – pat tad, ja viņiem studiju laikā ir atļauts strādāt saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem –, viņi lūdz uzņemšanu dalībvalstu teritorijā, lai kā savu galveno nodarbošanos īstenotu pilna laika studiju apmeklēšanu, kas varētu ietvert obligātu stažēšanos.
- (40) Ja pēc uzņemšanas attiecīgās dalībvalsts teritorijā pētnieks, brīvprātīgais, stažieris vai viesaukle iesniedz pieteikumu atļaujas atjaunošanai, lai stātos darba attiecībās vai turpinātu tās attiecīgajā dalībvalstī, izņemot pētnieku, kas turpina darba attiecības ar to pašu uzņemošo vienību, minētajai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai veikt pārbaudi, kas apliecina, ka amata vietu nav iespējams aizpildīt iekšējā darba tirgū.
- (41) Ja rodas šaubas par uzņemšanas pieteikuma iesniegšanas iemesliem, dalībvalstīm būtu jāspēj veikt pienācīgas pārbaudes vai pieprasīt pierādījumus, lai katrā atsevišķā gadījumā varētu novērtēt pieteikuma iesniedzēja plānoto pētniecību, studijas, stažēšanos, brīvprātīgo darbu, skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu vai viesaukles darbu un lai apkarotu šajā direktīvā paredzētās procedūras ļaunprātīgu un nepareizu izmantošanu.
- (42) Ja iesniegtā informācija ir nepilnīga, dalībvalstīm būtu saprātīgā laikposmā jāinformē pieteikuma iesniedzējs par to, kāda papildu informācija ir nepieciešama, un jānosaka saprātīgs termiņš tās sniegšanai. Ja papildu informācija minētajā termiņā nav iesniegta, pieteikums var tikt noraidīts.
- (43) Valsts iestādēm būtu pieteikuma iesniedzējam jāpaziņo lēmums, kas pieņemts par pieteikumu. Tas būtu jā dara rakstiski pēc iespējas drīz un vēlākais šajā direktīvā norādītajā termiņā.
- (44) Šīs direktīvas mērķis ir pētniekiem un studentiem atvieglot mobilitāti ES iekšienē, cita starpā vairākās dalībvalstīs samazinot administratīvo slogu, kas saistīts ar mobilitāti. Šajā nolūkā ar šo direktīvu izveido konkrētu ES iekšējās

mobilitātes shēmu, saskaņā ar ko trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir pirmās dalībvalsts izdota atļauja pētniecības vai studiju nolūkiem, ir tiesīgs ieceļot, uzturēties un veikt daļu pētniecības darbības vai studiju vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem, ar kuriem reglamentē mobilitāti.

- (45) Lai pētniekiem pētniecības nolūkos ļautu no vienas pētniecības iestādes viegli pārvietoties uz citu, viņu īstermiņa mobilitātei būtu jāaptver uzturēšanās otrās dalībvalstīs uz laikposmu līdz 180 dienām jebkurā 360 dienu laikposmā katrā dalībvalstī. Pētnieku ilgtermiņa mobilitātei būtu jāaptver uzturēšanās vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs uz laikposmu, kas pārsniedz 180 dienas katrā dalībvalstī. Pētnieku ģimenes locekļiem vajadzētu būt tiesībām mobilitātes laikā doties līdz pētniekam. Ar viņu mobilitāti saistītā procedūra būtu jāsaskaņo ar tā pētnieka mobilitātes procedūru, kuram viņi dodas līdzī.
- (46) Lai nodrošinātu studiju nepārtrauktību studentiem, uz kuriem attiecas Savienības vai daudzpusējas programmas, vai nolīgums starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm, ar šo direktīvu būtu jāparedz mobilitāte vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs uz laikposmu līdz 360 dienām katrā dalībvalstī.
- (47) Ja pētnieks vai students, pamatojoties uz paziņošanas procedūru, pārvietojas uz otru dalībvalsti un ir vajadzīgs dokuments, lai atvieglotu piekļuvi pakalpojumiem un tiesībām, otrai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai izdot dokumentu, lai apliecinātu, ka attiecīgajam pētniekam vai studentam ir tiesības uzturēties minētās dalībvalsts teritorijā. Šādam dokumentam nevajadzētu būt papildu nosacījumam, lai varētu izmantot šajā direktīvā paredzētās tiesības, un tam būtu tikai deklaratīvs raksturs.
- (48) Lai arī ar konkrēto mobilitātes shēmu, ko izveido ar šo direktīvu, būtu jānosaka autonomi noteikumi attiecībā uz ieceļošanu un uzturēšanos, kuras mērķis ir pētniecība vai studijas dalībvalstīs, kas nav tā dalībvalsts, kura ir izdevusi sākotnējo atļauju, visus pārējos noteikumus, ar ko reglamentē personu pārvietošanos pār robežām, kā noteikts attiecīgajos Šengenas *acquis* noteikumos, būtu jāturpina piemērot.
- (49) Ja atļauju izdod dalībvalsts, kura Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, un pētnieks, viņa ģimenes locekļi vai students saistībā ar ES iekšējo mobilitāti šķērso ārējo robežu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 ⁽¹⁾ nozīmē, dalībvalstij vajadzētu būt tiesīgai prasīt pierādījumus, kas apliecina, ka pētnieks vai students uz tās teritoriju pārceļas pētniecības vai studiju nolūkā vai ka ģimenes locekļi uz tās teritoriju pārceļas, lai dotos līdzī pētniekiem saistībā ar mobilitāti. Turklāt gadījumā, kad tiek šķērsota ārējā robeža Regulas (ES) 2016/399 nozīmē, dalībvalstīm, kuras Šengenas *acquis* piemēro pilnībā, būtu jāpārbauda Šengenas informācijas sistēmas dati un būtu jāliedz ieceļot tām personām vai jāiebilst pret viņu mobilitāti, attiecībā uz kurām minētajā sistēmā ir izdots brīdinājums, lai šīm personām liegtu ieceļošanu vai uzturēšanos, kā norādīts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1987/2006 ⁽²⁾.
- (50) Ar šo direktīvu būtu jāļauj otrām dalībvalstīm prasīt, lai pētnieks vai students, kurš pārvietojas uz pirmās dalībvalsts izdotas atļaujas pamata un kurš neatbilst vai vairs neatbilst mobilitātes nosacījumiem, atstātu to teritoriju. Ja pētniekam vai studentam ir derīga atļauja, ko izdevusi pirmā dalībvalsts, otrai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai prasīt, lai pētnieks vai students atgrieztos pirmajā dalībvalstī saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/115/EK ⁽³⁾. Ja otra dalībvalsts mobilitāti ir atļāvusi, pamatojoties uz pirmās dalībvalsts izdotu atļauju, un mobilitātes laikā minētā atļauja ir anulēta vai ir beidzies tās derīguma termiņš, otrai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai vai nu pieņemt lēmumu atgriezt pētnieku vai studentu trešajā valstī saskaņā ar Direktīvu 2008/115/EK, vai arī bez kavēšanās prasīt, lai pirmā dalībvalsts ļautu pētniekam vai studentam atkārtoti ieceļot tās teritorijā. Pēdējā minētajā gadījumā pirmajai dalībvalstij būtu pētniekam vai studentam jāizsniedz dokuments, kas ļauj atkārtoti ieceļot tās teritorijā.
- (51) Savienības imigrācijas politikai un noteikumiem, no vienas puses, un Savienības politikai un programmām, ar kurām atbalsta pētnieku un studentu mobilitāti Savienības līmenī, no otras puses, vajadzētu būt savstarpēji papildinošākām. Nosakot derīguma termiņu atļaujai, ko izdod pētniekiem un studentiem, dalībvalstīm būtu jāņem vērā mobilitāte, kas plānota uz citām dalībvalstīm, saskaņā ar noteikumiem par mobilitāti. Pētniekiem un

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV L 77, 23.3.2016., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1987/2006 (2006. gada 20. decembris) par otrās paaudzes Šengenas Informācijas sistēmas (SIS II) izveidi, darbību un izmantošanu (OV L 381, 28.12.2006., 4. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūram dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstīs uzturas nelikumīgi (OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.).

studentiem, uz ko attiecas Savienības vai daudzpusējas programmas, kurās ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgumi starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm, vajadzētu būt tiesībām saņemt atļaujas uz vismaz diviem gadiem – ar noteikumu, ka minētajā laikposmā viņi atbilst attiecīgajiem uzņemšanas nosacījumiem.

- (52) Lai studentiem ļautu daļēji segt studiju izmaksas un, ja iespējams, gūt praktisko pieredzi, studiju laikā viņiem būtu jānodrošina pieeja tās dalībvalsts darba tirgum, kurā studijas notiek, ievērojot šajā direktīvā izklāstītos nosacījumus. Šim nolūkam būtu jāļauj studentiem strādāt noteiktu minimālu stundu skaitu, kā paredzēts šajā direktīvā. Būtu jāievēro vispārējs princips, ka studentiem ir pieeja darba tirgum. Tomēr ārkārtējos apstākļos dalībvalstīm būtu jāspēj ņemt vērā savu darba tirgus situāciju.
- (53) Cenšoties nodrošināt kvalificētu darbaspēku nākotnei, studentiem, kuri studijas beidz Savienībā, vajadzētu būt iespējai šajā direktīvā noteiktu laikposmu palikt attiecīgās dalībvalsts teritorijā nolūkā izpētīt darba iespējas vai izveidot uzņēmumu. Šādu iespējamību vajadzētu būt arī pētniekiem, kas pabeiguši savu pētniecības darbību, kā paredzēts uzņemšanas līgumā. Lai studentiem un pētniekiem izdotu uzturēšanās atļauju šādam nolūkam, viņiem var lūgt sniegt pierādījumus saskaņā ar šīs direktīvas prasībām. Tiklīdz dalībvalstis viņiem izdod šādu uzturēšanās atļauju, viņus vairs neuzskata par pētniekiem vai studentiem šīs direktīvas nozīmē. Dalībvalstīm – pēc šajā direktīvā paredzētā minimālā laikposma – vajadzētu būt iespējai pārbaudīt, vai viņiem ir reālas izredzes tikt nodarbinātiem vai izveidot uzņēmumu. Šī iespēja neskar citus ziņošanas pienākumus, kas citiem nolūkiem paredzēti valsts tiesību aktos. Ar atļauju, kas izdota nolūkā izpētīt darba iespējas vai izveidot uzņēmumu, nebūtu jāpiešķir jebkādas automatiskas tiesības uz piekļuvi darba tirgum vai dibināt uzņēmumu. Dalībvalstīm būtu jāsauglabā tiesības ņemt vērā situāciju savā darba tirgū, ja trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir izdota atļauja palikt attiecīgajā teritorijā darba meklēšanas vai uzņēmuma dibināšanas nolūkā, iesniedz darba atļaujas pieteikumu, lai aizpildītu amata vietu.
- (54) Pret trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, būtu jānodrošina taisnīga attieksme saskaņā ar LESD 79. pantu. Pētniekiem būtu jāsaņem vienlīdzīga attieksme ar attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/98/ES⁽¹⁾ 12. panta 1. un 4. punktu, paredzot minētajai dalībvalstij iespēju ierobežot vienlīdzīgu attieksmi konkrētos gadījumos, kas noteikti šajā direktīvā. Studentiem būtu jāturpina piemērot Direktīvu 2011/98/ES, tostarp minētajā direktīvā paredzētos ierobežojumus. Direktīvu 2011/98/ES būtu jāpiemēro stažieriem, brīvprātīgajiem un viesauklēm, ja tiek uzskatīts, ka viņi attiecīgajā dalībvalstī atrodas darba attiecībās. Stažieriem, brīvprātīgajiem un viesauklēm, ja tiek uzskatīts, ka viņi attiecīgajā dalībvalstī neatrodas darba attiecībās, kā arī skolēniem būtu jāsaņem vienlīdzīga attieksme ar attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem attiecībā uz minimālo tiesību kopumu, kā paredzēts šajā direktīvā. Tas ietver piekļuvi precēm un pakalpojumiem, kas neaptver mācību vai profesionālās izglītības stipendijas vai pabalstus.
- (55) Vienlīdzīga attieksme, ko piemēro pētniekiem un studentiem, kā arī stažieriem, brīvprātīgajiem un viesauklēm, ja tiek uzskatīts, ka viņi atrodas darba attiecībās attiecīgajā dalībvalstī, ietver vienlīdzīgu attieksmi saistībā ar tām sociālā nodrošinājuma jomām, kas uzskaitītas 3. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 883/2004⁽²⁾. Ar šo direktīvu nesaskaņo dalībvalstu tiesību aktus sociālā nodrošinājuma jomā. Tās mērķis ir tikai piemērot vienlīdzīgas attieksmes principu sociālā nodrošinājuma jomā attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas ietilpst tās darbības jomā. Turklāt ar šo direktīvu nepiešķir tiesības saistībā ar situācijām, kuras ir ārpus Savienības tiesību aktu piemērošanas jomas, piemēram, saistībā ar trešā valstī dzīvojošiem ģimenes locekļiem. Tam tomēr nevajadzētu ietekmēt pārdzīvojušo tiesības, kuri tās gūst no šīs direktīvas darbības jomā ietvertiem trešo valstu valstspiederīgajiem, proti, attiecīgos gadījumos saņemt pārdzīvojušā pensiju, kad pārdzīvojušais dzīvo trešā valstī.
- (56) Daudzās dalībvalstīs tiesības saņemt ģimenes pabalstu ir atkarīgas no konkrētas saiknes ar attiecīgo dalībvalsti, jo pabalsti ir paredzēti pozitīvas demogrāfiskās attīstības atbalstam, lai nodrošinātu nākotnes darbaspēku minētajā dalībvalstī. Tāpēc ar šo direktīvu nebūtu jāietekmē dalībvalsts tiesības konkrētos apstākļos ierobežot vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz ģimenes pabalstiem, ja pētnieks un viņu pavadošie ģimenes locekļi minētajā dalībvalstī uzturas uz noteiktu laiku.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/98/ES (2011. gada 13. decembris) par vienotu pieteikšanās procedūru, lai trešo valstu valstspiederīgajiem izsniegtu vienotu uzturēšanās un darba atļauju dalībvalsts teritorijā, un par vienotu tiesību kopumu trešo valstu darba ņēmējiem, kuri kādā dalībvalstī uzturas likumīgi (OV L 343, 23.12.2011., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV L 166, 30.4.2004., 1. lpp.)

- (57) Gadījumā, kad starp dalībvalstīm notiek mobilitāte, piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1231/2010 ⁽¹⁾. Ar šo direktīvu nevajadzētu piešķirt vairāk tiesību par tām, kas sociālā nodrošinājuma jomā jau paredzētas spēkā esošajos Savienības tiesību aktos attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir saistība ar vairākām dalībvalstīm.
- (58) Šī direktīva būtu jāpiemēro, neskarot Savienības tiesību aktos un piemērojamos starptautiskos instrumentos ietvertus labvēlīgākus noteikumus.
- (59) Šajā direktīvā paredzētās uzturēšanās atļaujas būtu jāizdod dalībvalsts kompetentajām iestādēm, izmantojot vienotu formu, kas noteikta Padomes Regulā (EK) Nr. 1030/2002 ⁽²⁾.
- (60) Katrai dalībvalstij būtu jānodrošina, ka plašai sabiedrībai ir pieejama atbilstoša un regulāri atjaunināta informācija, jo īpaši internetā, par uzņemošajām vienībām, kuras apstiprinātas šīs direktīvas nolūkos, un par nosacījumiem un procedūrām trešo valstu valstspiederīgo uzņemšanai dalībvalstu teritorijā šīs direktīvas nolūkos.
- (61) Šajā direktīvā tiek ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 6. pantu.
- (62) Dalībvalstīm būtu jāīsteno šīs direktīvas noteikumi bez diskriminācijas dzimuma, rases, ādas krāsas, etniskās un sociālās izcelsmes, ģenētisko īpašību, valodas, ticības vai pārliecības, politisko vai jebkuru citu uzskatu dēļ, bez diskriminācijas saistībā ar piederību nacionālai minoritātei un bez diskriminācijas īpašuma, izcelsmes, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ.
- (63) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽³⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (64) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, nosacījumus attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos pētniecības, studiju, stažēšanās un Eiropas Brīvprātīgo dienesta nolūkā paredzēt kā obligātus noteikumus un nosacījumus attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos skolēnu apmaiņas, cita brīvprātīga darba – ne Eiropas Brīvprātīgo dienesta – nolūkā vai viesaukles darba nolūkā paredzēt kā fakultatīvus noteikumus, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs un mēroga un seku dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar LES 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (65) Saskaņā ar 1. un 2. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, un neskarot minētā protokola 4. pantu, minētās dalībvalstis nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tām šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.
- (66) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā Nr. 22 par Dānijas nostāju, kas pievienots LES un LESD, Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un Dānijai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.
- (67) Pienākums transponēt šo direktīvu valsts tiesību aktos būtu jāattiecinā uz tiem noteikumiem, kuri, salīdzinot ar Direktīvām 2004/114/EK un 2005/71/EK, ir grozījumi pēc būtības. Pienākums transponēt noteikumus, kas nav mainīti, izriet no minētajām direktīvām.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1231/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko Regulu (EK) Nr. 883/2004 un Regulu (EK) Nr. 987/2009 attiecina arī uz tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem minētās regulas neattiecas tikai viņu valstspiederības dēļ (OV L 344, 29.12.2010., 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1030/2002 (2002. gada 13. jūnijs), ar ko nosaka vienotu uzturēšanās atļauju formu trešo valstu pilsoņiem (OV L 157, 15.6.2002., 1. lpp.).

⁽³⁾ OVC 369, 17.12.2011., 14. lpp.

- (68) Šai direktīvai nebūtu jāskar dalībvalstu pienākumi attiecībā uz termiņiem I pielikuma B daļā minēto Direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos un minēto direktīvu piemērošanas dienām,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Priekšmets

Šajā direktīvā nosaka:

- a) nosacījumus, ar kādiem trešo valstu valstspiederīgie un attiecīgā gadījumā viņu ģimenes locekļi var iecelt un uzturēties ilgāk par 90 dienām dalībvalstu teritorijā pētniecības, studiju, stažēšanās vai brīvprātīga darba Eiropas Brīvprātīgo dienestā nolūkā un, ja dalībvalstis tā nolemj, skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu, kāda cita brīvprātīga darba – ne Eiropas Brīvprātīgo dienesta – nolūkā vai viesaukles darba nolūkā, kā arī viņu tiesības;
- b) nosacījumus, ar kādiem a) punktā minētie pētnieki un attiecīgā gadījumā viņu ģimenes locekļi, un studenti var iecelt un uzturēties dalībvalstu teritorijā, kuras nav tā dalībvalsts, kas pirmā, pamatojoties uz šo direktīvu, ir piešķirusi trešās valsts valstspiederīgajam uzturēšanās atļauju, kā arī viņu tiesības.

2. pants

Darbības joma

1. Šo direktīvu piemēro trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri iesniedz uzņemšanas pieteikumu vai kuri ir uzņemti kādas dalībvalsts teritorijā pētniecības, studiju, stažēšanās vai brīvprātīga darba Eiropas Brīvprātīgo dienestā nolūkā. Dalībvalstis var arī pieņemt lēmumu šīs direktīvas noteikumus piemērot trešo valstu valstspiederīgajiem, kas iesniedz pieteikumu, lai viņus uzņemtu kādas skolēnu apmaiņas programmas vai izglītības projekta, cita brīvprātīga darba – ne Eiropas Brīvprātīgo dienesta – nolūkā vai viesaukles darba nolūkā.
2. Šo direktīvu nepiemēro trešo valstu valstspiederīgajiem:
 - a) kuri meklē starptautisko aizsardzību vai kuriem starptautiskā aizsardzība ir piešķirta saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/95/ES ⁽¹⁾, vai kuri kādā dalībvalstī saņem pagaidu aizsardzību saskaņā ar Padomes Direktīvu 2001/55/EK ⁽²⁾;
 - b) kuru izraidīšana ir apturēta faktisku vai juridisku iemeslu dēļ;
 - c) kuri ir tādu Savienības pilsoņu ģimenes locekļi, kas izmantojuši tiesības brīvi pārvietoties Savienībā;
 - d) kuriem kādā dalībvalstī ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss saskaņā ar Padomes Direktīvu 2003/109/EK ⁽³⁾;
 - e) kuriem līdz ar viņu ģimenes locekļiem un neatkarīgi no viņu valstspiederības tāpat kā Savienības pilsoņiem ir tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar nolīgumiem vai nu starp Savienību un tās dalībvalstīm un trešām valstīm, vai starp Savienību un trešām valstīm;
 - f) kuri kā darbinieki, kas ir stažieri, ir ieradušies Savienībā saistībā ar pārceļšanu uzņēmuma ietvaros saskaņā ar Direktīvu 2014/66/ES;
 - g) kuri ir uzņemti kā augsti kvalificēti darba ņēmēji saskaņā ar Padomes Direktīvu 2009/50/EK ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 337, 20.12.2011., 9. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 2001/55/EK (2001. gada 20. jūlijs) par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas (OV L 212, 7.8.2001., 12. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.).

⁽⁴⁾ Padomes Direktīva 2009/50/EK (2009. gada 25. maijs) par trešo valstu valstspiederīgo iecelšanu un uzturēšanos augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos (OV L 155, 18.6.2009., 17. lpp.).

3. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "trešās valsts valstspiederīgais" ir persona, kas nav Savienības pilsonis LESD 20. panta 1. punkta nozīmē;
- 2) "pētnieks" ir tāds trešās valsts valstspiederīgais ar doktora grādu vai atbilstošu augstākās izglītības kvalifikāciju, kas ļauj minētajam trešās valsts valstspiederīgajam piedalīties doktorantūras programmās, kuru ir izvēlējusies pētniecības iestāde un savā teritorijā uzņēmusi kāda dalībvalsts, lai īstenotu pētniecības darbību, kam parasti ir nepieciešama šāda kvalifikācija;
- 3) "students" ir trešās valsts valstspiederīgais, ko ir uzņēmusi kāda augstākās izglītības iestāde un kas ir uzņemts kādas dalībvalsts teritorijā ar galveno nodarbošanos apmeklēt pilna laika studijas, lai iegūtu minētās dalībvalsts atzītu augstākās izglītības kvalifikāciju, tostarp diplomu, sertifikātu vai doktora grādu augstākās izglītības iestādē, kā iegūšana saskaņā ar valsts tiesību aktiem var aptvert arī sagatavošanas kursu pirms šādas izglītības sākšanas vai obligātu stažēšanos;
- 4) "skolēns" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, lai apgūtu kādu atzītu valsts vai reģionālu vidējās izglītības programmu, kura atbilst Starptautiskās standartizētās izglītības klasifikācijas 2. vai 3. līmenim, ir uzņemts kādas dalībvalsts teritorijā saistībā ar skolēnu apmaiņas programmas vai izglītības projektu, ko veic kāda izglītības iestāde saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi;
- 5) "stažieris" ir trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir kāds augstākās izglītības grāds vai kurš trešā valstī mācās studiju kursā, pēc kura pabeigšanas tiek iegūts augstākās izglītības grāds, un kurš ir uzņemts kādas dalībvalsts teritorijā stažēšanās programmā, lai profesionālā vidē gūtu zināšanas, praksi un pieredzi;
- 6) "brīvprātīgais" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas ir uzņemts kādas dalībvalsts teritorijā, lai piedalītos brīvprātīgā darba programmā;
- 7) "brīvprātīgā darba programma" ir praktisku solidaritātes darbību programma, kuras pamatā ir sistēma, kas pēc būtības ir atzīta attiecīgajā dalībvalstī vai Savienībā, un ar kuru bezpeļņas nolūkā īsteno mērķus, kas ir vispārējās interesēs, kuras darbības tiek veiktas bez atalgojuma, izņemot izdevumu atlīdzināšanu un/vai kabatas naudu;
- 8) "viesaukle" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas kādas dalībvalsts teritorijā ir uzņemts uz laiku dzīvot kādā ģimenē, lai uzlabotu savas valodu prasmes un zināšanas par attiecīgo dalībvalsti apmaiņā pret vieglu darbu mājāsaimniecībā un bērnu aprūpē;
- 9) "pētniecība" ir sistemātisks radošs darbs, lai vairotu zināšanas, tostarp zināšanas par cilvēku, kultūru un sabiedrību, un šo zināšanu izmantošana jaunu pielietojumu izstrādē;
- 10) "pētniecības iestāde" ir jebkura valsts vai privāta struktūra, kura nodarbojas ar pētniecību;
- 11) "izglītības iestāde" ir valsts vai privāta vidējās izglītības iestāde, kuru atzinusi attiecīgā dalībvalsts vai kuras mācību programmas ir atzītas saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi, pamatojoties uz pārredzamiem kritērijiem, un kura piedalās skolēnu apmaiņas programmā vai izglītības projektā šajā direktīvā izklāstītajos nolūkos;
- 12) "izglītības projekts" ir izglītības darbību kopums, ko kāda dalībvalsts izglītības iestāde ir izstrādājusi sadarbībā ar līdzīgām iestādēm trešā valstī, lai dalītos kultūrā un zināšanās;
- 13) "augstākās izglītības iestāde" ir jebkāda tipa augstākās izglītības iestāde, kura ir atzīta vai par tādu tiek uzskatīta saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kura saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai praksi dod iespēju iegūt atzītus augstākās izglītības grādus vai citu atzītu terciārās izglītības līmeņa kvalifikāciju, neatkarīgi no tā, kā šādu iestādi sauc, vai jebkura iestāde, kura saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai praksi terciārā līmenī dod iespēju iegūt profesionālo izglītību vai apmācību;
- 14) "uzņemošā vienība" ir pētniecības iestāde, augstākās izglītības iestāde, izglītības iestāde, organizācija, kas ir atbildīga par brīvprātīgā darba programmu, vai vienība, kura uzņem stažierus, kurā trešās valsts valstspiederīgais ir norīkots šajā direktīvā minētos nolūkos un kura atrodas attiecīgās dalībvalsts teritorijā, neatkarīgi no tās juridiskās formas, saskaņā ar valsts tiesību aktiem;
- 15) "viesģimene" ir ģimene, kas uz laiku uzņem viesaukli un ļauj piedalīties savā ģimenes ikdienas dzīvē kādas dalībvalsts teritorijā, pamatojoties uz līgumu, kas noslēgts starp minēto ģimeni un viesaukli;

- 16) “nodarbinātība” ir tādu darbību veikšana, kas ietver jebkādu saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai piemērojamiem koplīgumiem, vai saskaņā ar iedibināto praksi reglamentētu darbu darba devēja labā vai viņa vadībā vai uzraudzībā;
- 17) “darba devējs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kuras labā vai kuras vadībā vai uzraudzībā tiek veikts darbs;
- 18) “pirmā dalībvalsts” ir dalībvalsts, kura pirmā trešās valsts valstspiederīgajam izdod atļauju, pamatojoties uz šo direktīvu;
- 19) “otra dalībvalsts” ir jebkura dalībvalsts, kas nav pirmā dalībvalsts;
- 20) “Savienības vai daudzpusējas programmas, kurās ietverti mobilitātes pasākumi,” ir programmas, kuras finansē Savienība vai dalībvalstis un kas veicina trešo valstu valstspiederīgo mobilitāti Savienībā vai dalībvalstīs, kas piedalās attiecīgajās programmās;
- 21) “atļauja” ir uzturēšanās atļauja vai, ja tā ir paredzēts valsts tiesību aktos, ilgtermiņa vīza, kas izdota šīs direktīvas nolūkos;
- 22) “uzturēšanās atļauja” ir atļauja, kas izdota, izmantojot formu, kura noteikta Regulā (EK) Nr. 1030/2002, un kas tās turētājam dod tiesības likumīgi uzturēties kādā dalībvalsts teritorijā;
- 23) “ilgtermiņa vīza” ir atļauja, ko izdevusi dalībvalsts saskaņā ar Šengenas konvencijas ⁽¹⁾ 18. pantu vai kas izdota saskaņā ar to dalībvalstu tiesību aktiem, kuras Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā;
- 24) “ģimenes locekļi” ir trešās valsts valstspiederīgie, kā noteikts Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punktā.

4. pants

Labvēlīgāki noteikumi

1. Šī direktīva neskar labvēlīgākus noteikumus:
 - a) divpusējos vai daudzpusējos nolīgumos, ko Savienība vai Savienība un tās dalībvalstis ir noslēgušas ar vienu vai vairākām trešām valstīm; vai
 - b) divpusējos vai daudzpusējos nolīgumos, ko viena vai vairākas dalībvalstis ir noslēgušas ar vienu vai vairākām trešām valstīm.
2. Šī direktīva neskar dalībvalstu tiesības pieņemt vai uzturēt spēkā noteikumus, kas ir labvēlīgāki trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, ņemot vērā 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu, 18., 22., 23., 24., 25., 26., 34. un 35. pantu.

II NODAĻA

UZŅEMŠANA

5. pants

Principi

1. Trešās valsts valstspiederīgo saskaņā ar šo direktīvu uzņem ar nosacījumu, ka ir pārbaudīti dokumentāri pierādījumi, kas apliecina, ka trešās valsts valstspiederīgais atbilst:
 - a) 7. pantā paredzētajiem vispārīgajiem nosacījumiem; un
 - b) attiecīgajiem īpašajiem nosacījumiem, kas izklāstīti 8. 11., 12., 13., 14. vai 16. pantā.
2. Dalībvalstis var pieteikuma iesniedzējiem likt sniegt 1. punktā minētos dokumentāros pierādījumus kādā no attiecīgās dalībvalsts oficiālajām valodām vai kādā no Savienības oficiālajām valodām, kuru noteikusi minētā dalībvalsts.

⁽¹⁾ Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV L 239, 22.9.2000., 19. lpp.).

3. Ja ir izpildīti visi vispārīgie nosacījumi un attiecīgie īpašie nosacījumi, trešās valsts valstspiederīgajam ir tiesības saņemt atļauju.

Ja dalībvalsts izsniedz uzturēšanās atļaujas tikai savā teritorijā un visi uzņemšanas nosacījumi, kas noteikti šajā direktīvā, ir izpildīti, attiecīgā dalībvalsts izsniedz trešās valsts valstspiederīgajam vajadzīgo vīzu.

6. pants

Uzņemšanas apjomi

Šī direktīva neskar dalībvalsts tiesības saskaņā ar LESD 79. panta 5. punktu noteikt šīs direktīvas 2. panta 1. punktā minēto trešo valstu valstspiederīgo, izņemot studentu, uzņemšanas apjomus, ja attiecīgā dalībvalsts uzskata, ka viņi ir stājušies vai stāsies darba attiecībās. Uz minētā pamata pieteikumu atļaujas saņemšanai var uzskatīt par nepieņemamu vai noraidīt.

7. pants

Vispārīgi nosacījumi

1. Attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu saskaņā ar šo direktīvu, pieteikuma iesniedzējs:
 - a) uzrāda derīgu ceļošanas dokumentu, kā noteikts valsts tiesību aktos, un, ja prasīts, vīzas pieteikumu vai derīgu vīzu, vai attiecīgā gadījumā derīgu uzturēšanās atļauju, vai derīgu ilgtermiņa vīzu; dalībvalstis var pieprasīt, lai ceļošanas dokumenta derīguma termiņš būtu vismaz tik pat ilgs, cik ilga ir plānotā uzturēšanās;
 - b) ja saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem trešās valsts valstspiederīgais ir nepilngadīgais(-ā) – uzrāda vecāku atļauju vai līdzvērtīgu dokumentu par plānoto uzturēšanos;
 - c) uzrāda pierādījumu, ka trešās valsts valstspiederīgais ir apdrošināts slimības gadījumiem vai ka, ja tā paredzēts valsts tiesību aktos, ir iesniedzis pieteikumu apdrošināšanai slimību gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem; minētā apdrošināšana ir derīga visu plānoto uzturēšanās laiku;
 - d) ja attiecīgā dalībvalsts to pieprasa – sniedz pierādījumus par to, ka ir samaksāta 36. pantā paredzētā maksa par pieteikuma izskatīšanu;
 - e) sniedz attiecīgās dalībvalsts pieprasītos pierādījumus par to, ka trešās valsts valstspiederīgajam plānotās uzturēšanās laikā ir pietiekami līdzekļi, lai segtu uzturēšanās izmaksas, nevērsoties pie dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmas, un ceļojuma izmaksas arī atpakaļceļam. Pietiekamu līdzekļu izvērtējumu balsta uz individuālu katras lietas izskatīšanu, un tajā ņem vērā līdzekļus, kas izriet cita starpā no dotācijas, mācību stipendijas vai zinātniskās stipendijas, derīga darba līguma vai saistoša darba piedāvājuma, vai no finansiālu saistību apliecinājuma, ko devusi skolēnu apmaiņas programmas organizācija, vienība, kura uzņem stažierus, vai brīvprātīgā darba programmas organizācija, viesģimene vai organizācija, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks.
2. Dalībvalstis pieteikuma iesniedzējam var prasīt iesniegt attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā adresi to teritorijā.

Ja dalībvalsts valsts tiesību aktos ir prasīts adresi iesniegt pieteikuma iesniegšanas laikā un attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais vēl nezina turpmāko adresi, dalībvalsts pieņem pagaidu adresi. Šādā gadījumā trešās valsts valstspiederīgais iesniedz savu pastāvīgās dzīvesvietas adresi vēlākais atļaujas izdošanas laikā, ievērojot 17. pantu.

3. Dalībvalstis var norādīt atsaucis summu, kuru tās uzskata par "pietiekamiem līdzekļiem", kas minēti 1. punkta e) apakšpunktā. Pietiekamu līdzekļu izvērtējumu balsta uz individuālu katras lietas izskatīšanu.

4. Pieteikumu iesniedz un izskata vai nu tad, kad attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais uzturas ārpus tās dalībvalsts teritorijas, kurā trešās valsts valstspiederīgais vēlas tikt uzņemts, vai arī, kad trešās valsts valstspiederīgais jau uzturas minētās dalībvalsts teritorijā ar derīgu uzturēšanās atļauju vai valsts ilgtermiņa vīzu.

Atkāpjoties no minētā, dalībvalsts var saskaņā ar saviem tiesību aktiem pieņemt iesniegto pieteikumu, ja attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam nav derīgas uzturēšanās atļaujas vai ilgtermiņa vīzas, bet viņa atrašanās tās teritorijā ir likumīga.

5. Dalībvalstis nosaka, vai pieteikumi ir jāiesniedz trešās valsts valstspiederīgajam, uzņemošajai vienībai, vai jebkuram no tiem.
6. Neuzņem tos trešo valstu valstspiederīgos, kurus uzskata par tādiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību vai sabiedrības veselību.

8. pants

Īpaši nosacījumi pētniekiem

1. Papildus 7. pantā izklāstītajiem vispārīgajiem nosacījumiem attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu pētniecības nolūkā, pieteikuma iesniedzējs uzrāda uzņemšanas līgumu vai – ja tā paredzēts valsts tiesību aktos – līgumu saskaņā ar 10. pantu.
2. Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var pieprasīt rakstisku apņemšanos no pētniecības iestādes, ka gadījumā, ja pētnieks attiecīgās dalībvalsts teritorijā turpina uzturēties nelegāli, minētā pētniecības iestāde ir atbildīga par ar uzturēšanos un atgriešanos saistīto no valsts līdzekļiem veikto izdevumu atmaksu. Pētniecības iestādes finansiālā atbildība beidzas vēlākais sešus mēnešus pēc uzņemšanas līguma beigām.

Ja pētnieka tiesības uzturēties ir pagarinātas saskaņā ar 25. pantu, šā punkta pirmajā daļā minētās pētniecības iestādes atbildība tiek ierobežota līdz datumam, kad sākas uzturēšanās atļauja darba meklēšanas vai uzņēmējdarbības nolūkos.

3. Dalībvalsts, kas saskaņā ar 9. pantu ir ieviesusi pētniecības iestāžu apstiprināšanas procedūru, atbrīvo pieteikuma iesniedzējus no vajadzības uzrādīt vienu vai vairākus dokumentus vai pierādījumus, kas minēti šā panta 2. punktā vai 7. panta 1. punkta c), d) vai e) apakšpunktā vai 7. panta 2. punktā, ja trešās valsts valstspiederīgos jāuzņem apstiprinātām pētniecības iestādēm.

9. pants

Pētniecības iestāžu apstiprināšana

1. Dalībvalsts var nolemt paredzēt apstiprināšanas procedūru sabiedriskām un/vai privātām pētniecības iestādēm, kuras vēlas uzņemt pētnieku saskaņā ar šajā direktīvā paredzēto uzņemšanas procedūru.
2. Pētniecības iestādes apstiprina saskaņā ar attiecīgo dalībvalstu tiesību aktos vai administratīvajā praksē paredzētajām procedūrām. Pieteikumus apstiprināšanai pētniecības iestādes iesniedz saskaņā ar šīm procedūrām un pamato ar to likumā paredzētajiem uzdevumiem vai korporatīvajiem mērķiem, kā arī pierādījumiem, ka tās nodarbojas ar pētniecību.

Pētniecības iestādei izsniegtais apstiprinājums ir vismaz uz piecu gadu laikposmu. Izņēmuma gadījumos dalībvalstis var izsniegt apstiprinājumu uz īsāku laikposmu.

3. Dalībvalsts līdztekus citiem pasākumiem drīkst atteikties atjaunot pētniecības iestādes apstiprinājumu, kā arī izlemt to anulēt, ja:
 - a) pētniecības iestāde vairs neatbilst šā panta 2. punktam, 8. panta 2. punktam vai 10. panta 7. punktam;
 - b) apstiprinājums iegūts krāpnieciskā ceļā; vai
 - c) pētniecības iestāde, parakstot uzņemšanas līgumu ar trešās valsts valstspiederīgo, darījusi to krāpnieciskos nolūkos vai rīkojusies nolaidīgi.

Ja noraida apstiprinājuma atjaunošanas pieteikumu vai ja apstiprinājumu anulē, attiecīgajai iestādei var aizliegt vēlreiz iesniegt apstiprinājuma pieteikumu uz laikposmu līdz pieciem gadiem no dienas, kad publicēts lēmums par neatjaunošanu vai anulēšanu.

10. pants

Uzņemšanas līgums

1. Pētniecības iestāde, kura pētniecības nolūkos vēlas uzņemt trešās valsts valstspiederīgo, paraksta ar viņu uzņemšanas līgumu. Dalībvalstis var paredzēt, ka šajā direktīvā līgumi, kuros ir 2. punktā un, attiecīgos gadījumos, 3. punktā minētie elementi, tiek uzskatīti par līdzvērtīgiem uzņemšanas līgumiem.
2. Uzņemšanas līgumā iekļauj:
 - a) pētniecības darbības virsrakstu vai mērķi, vai pētniecības jomu;
 - b) trešās valsts valstspiederīgā apņemšanos censties pabeigt pētniecības darbību;
 - c) pētniecības iestādes apņemšanos uzņemt trešās valsts valstspiederīgo, lai pabeigtu pētniecības darbību;
 - d) pētniecības darbības sākuma un beigu datumu vai prognozēto pētniecības darbības ilgumu;
 - e) informāciju par plānoto mobilitāti uz vienu vai vairākām otrām dalībvalstīm, ja mobilitāte ir zināma laikā, kad pirmajā dalībvalstī tiek iesniegts pieteikums.
3. Dalībvalstis var arī prasīt, lai uzņemšanas līgumā būtu:
 - a) informācija par juridiskajām attiecībām starp pētniecības iestādi un pētnieku;
 - b) informācija par pētnieka darba apstākļiem.
4. Pētniecības iestādes uzņemšanas līgumus var parakstīt tikai tad, ja pētniecības darbību ir akceptējušas iestādes attiecīgi pilnvarotās personas, iepriekš pārbaudot:
 - a) pētniecības darbības mērķi un prognozēto ilgumu, kā arī tās veikšanai nepieciešamo finanšu resursu pieejamību;
 - b) trešās valsts valstspiederīgā kvalifikāciju, ņemot vērā pētījuma mērķus, kuru apliecina kvalifikācijas dokumenta apliecināta kopija.
5. Uzņemšanas līgums automātiski zaudē spēku, ja trešās valsts valstspiederīgo neielaiž vai ja juridiskās attiecības starp pētnieku un pētniecības iestādi tiek pārtrauktas.
6. Pētniecības iestādes tūlīt ziņo attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei par jebkuru gadījumu, kas varētu traucēt uzņemšanas līguma īstenošanai.
7. Dalībvalstis var noteikt, ka pētniecības iestāde divu mēnešu laikā pēc attiecīgā uzņemšanas līguma beigām kompetentajām, minētajā nolūkā izraudzītajām iestādēm sniedz apstiprinājumu, ka pētniecības darbība ir īstenota.
8. Dalībvalstis savos valsts tiesību aktos var noteikt sekas, kādas ir apstiprinājuma anulēšanai vai atteikumam atjaunot apstiprinājumu attiecībā uz spēkā esošajiem uzņemšanas līgumiem, kas noslēgti saskaņā ar šo pantu, kā arī uz attiecīgo pētnieku atļaujām.

11. pants

Īpaši nosacījumi studentiem

1. Papildus 7. pantā izklāstītajiem vispārīgajiem nosacījumiem attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu studiju nolūkā, pieteikuma iesniedzējs sniedz pierādījumus:
 - a) tam, ka trešās valsts valstspiederīgais ir uzņemts studijām kādā augstākās izglītības iestādē;
 - b) ja attiecīgā dalībvalsts to pieprasa – tam, ka ir samaksātas augstākās izglītības iestādes uzliktās maksas;
 - c) ja attiecīgā dalībvalsts to pieprasa – tam, ka trešās valsts valstspiederīgajam ir pietiekama tās valodas prasme, kurā notiek studijas;
 - d) ja attiecīgā dalībvalsts to pieprasa – tam, ka trešās valsts valstspiederīgajam būs pietiekami līdzekļi, lai segtu studiju izmaksas.
2. Attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgajiem, kas līdz ar uzņemšanu augstākās izglītības iestādē automātiski pretendē uz apdrošināšanu slimību gadījumiem pret visiem riskiem, pret kuriem parasti ir apdrošināti attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgie, tiek pieņemts, ka tie atbilst 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā izklāstītajam nosacījumam.

3. Dalībvalsts, kas saskaņā ar 15. pantu ir ieviesusi augstākās izglītības iestāžu apstiprināšanas procedūru, atbrīvo pieteikuma iesniedzējus no vajadzības uzrādīt vienu vai vairākus dokumentus vai pierādījumus, kas minēti šā panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā, 7. panta 1. punkta d) apakšpunktā vai 7. panta 2. punktā, ja trešās valsts valstspiederīgie jāuzņem apstiprinātām augstākās izglītības iestādēm.

12. pants

Īpaši nosacījumi skolēniem

1. Papildus 7. pantā izklāstītajiem vispārīgajiem nosacījumiem attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu skolēnu apmaiņas programmā vai izglītības projektā, pieteikuma iesniedzējs sniedz pierādījumu:

- a) tam, ka trešās valsts valstspiederīgais nav nedz jaunāks par minimālo, nedz vecāks par maksimāli pieļaujamo vecumu, nedz arī ir zemākā vai augstākā izglītības pakāpē kā tā, ko noteikusi attiecīgā dalībvalsts;
- b) par uzņemšanu izglītības iestādē;
- c) par piedalīšanos atzītā valsts vai reģionālā izglītības programmā saistībā ar skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu, ko izglītības iestāde īsteno saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi;
- d) tam, ka izglītības iestāde vai, ciktāl paredzēts valsts tiesību aktos, kāda trešā persona par trešās valsts valstspiederīgo uzņemas atbildību visā uzturēšanās attiecīgās dalībvalsts teritorijā laikā, jo īpaši attiecībā uz studiju izmaksām;
- e) tam, ka trešās valsts valstspiederīgais visu uzturēšanās laiku tiks izmitināts ģimenē, īpaši izglītības iestādes izmitināšanas vietā vai, ciktāl paredzēts valsts tiesību aktos, – jebkurā citā vietā, kas atbilst attiecīgās dalībvalsts paredzētajiem nosacījumiem un ir izraudzīta saskaņā ar tās skolēnu apmaiņas programmas vai izglītības projekta noteikumiem, kurā trešās valsts valstspiederīgais piedalās.

2. Dalībvalstis var ierobežot to skolēnu uzņemšanu, kas piedalās skolēnu apmaiņas programmā vai izglītības projektā, uzņemot tikai tādu trešo valstu valstspiederīgos, kuras piedāvā tādas pašas iespējas pašu dalībvalsts valstspiederīgajiem.

13. pants

Īpaši nosacījumi stažieriem

1. Papildus 7. pantā izklāstītajiem vispārīgajiem nosacījumiem attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu stažēšanās nolūkā, pieteikuma iesniedzējs:

- a) uzrāda stažēšanās līgumu, kurā ir paredzēta teorētiska un praktiska apmācība un kas noslēgts ar uzņemošo vienību. Dalībvalstis var prasīt, lai šādu stažēšanās līgumu būtu apstiprinājusi kompetentā iestāde un lai noteikumi, uz kuriem līgums ir balstīts, atbilstu valsts tiesību aktos noteiktajām prasībām, darba koplīgumiem vai praksei attiecīgajā dalībvalstī. Stažēšanās līgumā ir iekļauts:
 - i) stažēšanās programmas apraksts, tostarp pedagoģiskais mērķis vai mācīšanās komponenti;
 - ii) stažēšanās ilgums;
 - iii) stažēšanās vieta un uzraudzības nosacījumi;
 - iv) stažēšanās darba laiks; un
 - v) juridiskās attiecības starp stažieri un uzņemošo vienību;
- b) sniedz pierādījumus tam, ka augstākās izglītības grāds ir iegūts divu gadu laikposmā pirms pieteikuma iesniegšanas dienas vai ka tiek apgūts studiju kurss, kura rezultātā iegūst augstākās izglītības grādu;
- c) sniedz pierādījumus, ja dalībvalsts tos prasa, ka trešās valsts valstspiederīgajam ir pietiekami līdzekļi, lai uzturēšanās laikā segtu stažēšanās izmaksas;
- d) sniedz pierādījumus, ja dalībvalsts tos prasa, ka trešās valsts valstspiederīgais ir apguvis vai apgūs valodas pamatkursu, lai iegūtu zināšanas, kas nepieciešamas stažēšanās nolūkos;
- e) sniedz pierādījumus, ja dalībvalsts tos prasa, ka uzņemošā vienība par viņu uzņemas atbildību visā trešās valsts valstspiederīgā uzturēšanās laikā attiecīgās dalībvalsts teritorijā, jo īpaši attiecībā uz uzturēšanās un izmitināšanas izmaksām;
- f) sniedz pierādījumus, ja dalībvalsts tos prasa, ka, ja trešās valsts valstspiederīgo visā uzturēšanās laikā izmitina uzņemošā vienība, izmitināšana atbilst attiecīgās dalībvalsts izvirzītajiem nosacījumiem.

2. Dalībvalstis var prasīt, lai stažēšanās būtu tādā jomā un tādā kvalifikācijas pakāpē, kas atbilst augstākās izglītības grādam vai studiju kursam, kas minēti 1. punkta b) apakšpunktā.
3. Dalībvalsts var pieprasīt uzņemošajai vienībai pamatot, ka ar stažēšanos netiek aizstāta darbvietā.
4. Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var prasīt rakstisku apņemšanos no uzņemošās vienības, ka gadījumā, kad stažieris attiecīgās dalībvalsts teritorijā turpina uzturēties nelegāli, minētā uzņemošā iestāde ir atbildīga par to izdevumu atmaksu, kas saistībā ar uzturēšanos un atgriešanos maksāti no valsts līdzekļiem. Uzņemošās vienības finansiālā atbildība beidzas vēlākais sešus mēnešus pēc stažēšanās līguma beigām.

14. pants

Īpaši nosacījumi brīvprātīgajiem

1. Papildus 7. pantā izklāstītajiem vispārīgajiem nosacījumiem attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu brīvprātīga darba programmā, pieteikuma iesniedzējs:
 - a) iesniedz līgumu ar uzņemošo vienību vai, ciktāl paredzēts valsts tiesību aktos, citu struktūru, kas attiecīgajā dalībvalstī ir atbildīga par to brīvprātīgā darba programmu, kurā trešās valsts valstspiederīgais piedalās. Līgumā ir iekļauts:
 - i) brīvprātīgā darba programmas apraksts;
 - ii) brīvprātīgā darba ilgums;
 - iii) brīvprātīgā darba norises vieta un uzraudzības nosacījumi;
 - iv) brīvprātīgā darba laiks;
 - v) līdzekļi, kas pieejami, lai segtu trešās valsts valstspiederīgā uzturēšanās un izmitināšanas izmaksas, un minimālā kabatas naudas summa visu uzturēšanās laiku; un
 - vi) ja piemērojams, apmācība, ko trešās valsts valstspiederīgais saņems, lai palīdzētu veikt brīvprātīgo darbu;
 - b) sniedz pierādījumus, ja dalībvalsts tos prasa, ka, ja trešās valsts valstspiederīgo visā uzturēšanās laikā izmitina uzņemošā vienība, izmitināšana atbilst attiecīgās dalībvalsts izvirzītajiem nosacījumiem;
 - c) sniedz pierādījumus, ka uzņemošā vienība vai, ciktāl paredzēts valsts tiesību aktos, cita struktūra, kas atbild par brīvprātīga darba programmu, ir ieguvusi civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas polisi;
 - d) sniedz pierādījumus, ja dalībvalsts tos prasa, ka trešās valsts valstspiederīgais ir apguvis vai apgūs vispārējās zināšanas par dalībvalsts valodu, vēsturi un politiskajām un sociālajām struktūrām.
2. Dalībvalstis var noteikt minimālo un maksimālo vecumu tiem trešās valsts valstspiederīgajiem, kas iesniedz pieteikumu uzņemšanai brīvprātīga darba programmā, neskarot Eiropas Brīvprātīgo dienesta noteikumus.
3. Brīvprātīgajiem, kas piedalās Eiropas Brīvprātīgo dienestā, neprasa iesniegt pierādījumus saskaņā ar 1. punkta c) un attiecīgā gadījumā d) apakšpunktu.

15. pants

Augstākās izglītības iestāžu, izglītības iestāžu, organizāciju, kas ir atbildīgas par brīvprātīgā darba programmu, vai vienību, kas uzņem stažierus, apstiprināšana

1. Šis direktīvas nolūkos dalībvalstis var nolemt paredzēt apstiprināšanas procedūru, kas attiecas uz augstākās izglītības iestādēm, izglītības iestādēm, organizācijām, kas ir atbildīgas par brīvprātīgā darba programmu, vai vienībām, kas uzņem stažierus.
2. Apstiprinājums atbilst attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos vai administratīvajā praksē paredzētajām procedūrām.

3. Ja kāda dalībvalsts nolemj paredzēt apstiprināšanas procedūru saskaņā ar šā panta 1. un 2. punktu, tā attiecīgajām uzņemošajām vienībām sniedz skaidru un pārredzamu informāciju cita starpā par apstiprinājuma nosacījumiem un kritērijiem, par tā derīguma termiņu, par neievērošanas sekām, tostarp par iespējamu anulēšanu un neatjaunošanu, kā arī par piemērojamajām sankcijām.

16. pants

Īpaši nosacījumi viesauklēm

1. Papildus 7. pantā izklāstītajiem vispārīgajiem nosacījumiem attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu viesaukles darba nolūkā, trešās valsts valstspiederīgā:

- a) iesniedz līgumu starp trešās valsts valstspiederīgo un viesģimeni, kurā noteiktas trešās valsts valstspiederīgā kā viesaukles tiesības un pienākumi, tostarp konkrēta informācija par saņemamo kabatas naudu, par piemērotiem nosacījumiem, kas ļauj viesauklei apmeklēt kursus, un par maksimālo stundu skaitu ģimenes pienākumu veikšanai;
- b) ir vecumā no 18 līdz 30 gadiem. Izņēmuma gadījumos dalībvalstis var atļaut kā viesaukli uzņemt trešās valsts valstspiederīgo, kas ir pārsniedzis atļauto maksimālo vecumu;
- c) sniedz pierādījumus, ka viesģimene vai organizācija, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks, ciktāl paredzēts valsts tiesību aktos, uzņemas par trešās valsts valstspiederīgo atbildību visu uzturēšanās laiku attiecīgajā dalībvalstī, jo īpaši attiecībā uz iztikas izdevumiem, izmitināšanu un negadījumu risku.

2. Dalībvalstis trešās valsts valstspiederīgajam, kas iesniedz pieteikumu, lai viņu uzņemtu kā viesaukli, var likt sniegt pierādījumus:

- a) par attiecīgās dalībvalsts valodas pamatprasmi; vai
- b) par vidējās izglītības vai profesionālās kvalifikācijas ieguvi, vai attiecīgā gadījumā, par atbilstību nosacījumiem strādāt reglamentētā profesijā, kā prasīts valsts tiesību aktos.

3. Dalībvalstis var noteikt, ka saskaņā ar valsts tiesību aktos izvirzītajiem nosacījumiem viesaukļu izmitināšanu var veikt vienīgi organizācija, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks.

4. Dalībvalstis var prasīt, lai viesģimenes locekļiem un trešās valsts valstspiederīgajam, kas iesniedz pieteikumu uzņemšanai viesaukles darba nolūkos, būtu atšķirīgas pilsonības un lai ģimenei nebūtu nekādu radniecības saišu ar attiecīgo trešās valsts valstspiederīgo.

5. Maksimālais viesaukles darba pienākumu veikšanas stundu skaits nedēļā nepārsniedz 25 stundas. Viesauklei nedēļā ir vismaz viena no viesaukles pienākumiem brīva diena.

6. Dalībvalstis var noteikt minimālo kabatas naudas summu, kas maksājama viesauklei.

III NODAĻA

ATĻAUJAS UN UZTURĒŠANĀS ILGUMS

17. pants

Atļaujas

1. Ja atļauja tiek izdota kā uzturēšanās atļauja, dalībvalstis izmanto formu, kas noteikta Regulā (EK) Nr. 1030/2002, un uzturēšanās atļaujā ieraksta apzīmējumu "pētnieks", "students", "skolēns", "stažieris", "brīvprātīgais" vai "viesaukle".

2. Ja atļauja tiek izdota kā ilgtermiņa vīza, dalībvalstis uz vīzas uzlīmes zem virsraksta "Piezīmes" ieraksta atsauci, paziņojot, ka tā ir izdota "pētniekam", "studentam", "skolēnam", "stažierim", "brīvprātīgajam" vai "viesauklei".

3. Pētniekiem un studentiem, kas ierodas Savienībā saistībā ar īpašām Savienības vai daudzpusējām programmām, kurās ietverti mobilitātes pasākumi, vai saistībā ar nolīgumu starp divām vai vairākām atzītām augstākās izglītības iestādēm, atļaujā tiek dota atsauce uz minēto īpašo programmu vai nolīgumu.

4. Ja ilgtermiņa mobilitātes atļauja pētniekam tiek izdota kā uzturēšanās atļauja, dalībvalstis izmanto formu, kas noteikta Regulā (EK) Nr. 1030/2002, un uzturēšanās atļaujā ieraksta "pētnieku mobilitāte". Ja pētniekam ilgtermiņa mobilitātes atļauja tiek izdota kā ilgtermiņa vīza, dalībvalstis uz vīzas uzlīmes zem virsraksta "Piezīmes" ieraksta "pētnieku mobilitāte".

18. pants

Atļaujas termiņš

1. Pētniekiem izdotas atļaujas derīguma termiņš ir vismaz viens gads vai tāds pats kā uzņemšanas līguma termiņš, ja tas ir īsāks. Atļauju atjauno, ja nav piemērojams 21. pants.

Atļaujas derīguma termiņš pētniekiem, uz ko attiecas Savienības vai daudzpusējas programmas, kurās ietverti mobilitātes pasākumi, ir vismaz divi gadi vai tāds kā uzņemšanas līguma termiņš, ja tas ir īsāks. Ja 7. pantā izklāstītie vispārīgie nosacījumi nav izpildīti attiecībā uz diviem gadiem vai uz visu uzņemšanas līguma termiņu, tiek piemērota šā punkta pirmā daļa. Dalībvalstis patur sev tiesības pārbaudīt, ka nav piemērojami 21. pantā noteiktie anulēšanas iemesli.

2. Studentiem izdotas atļaujas derīguma termiņš ir vismaz viens gads vai tāds pats kā studiju laiks, ja tas ir īsāks. Atļauju atjauno, ja nav piemērojams 21. pants.

Atļaujas derīguma termiņš studentiem, uz ko attiecas Savienības vai daudzpusējas programmas, kurās ietverti mobilitātes pasākumi, vai starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm noslēgts nolīgums, ir vismaz divi gadi vai tāds kā studiju laiks, ja tas ir īsāks. Ja 7. pantā izklāstītie vispārīgie nosacījumi nav izpildīti attiecībā uz diviem gadiem vai uz visu studiju laiku, piemēro šā punkta pirmo daļu. Dalībvalstis patur sev tiesības pārbaudīt, ka nav piemērojami 21. pantā noteiktie anulēšanas iemesli.

3. Dalībvalstis var noteikt, ka studentu kopējais studijām paredzētais uzturēšanās ilgums nepārsniedz maksimālo studiju laiku, kas noteikts valsts tiesību aktos.

4. Atļaujas derīguma termiņš skolēniem ir tāds kā skolēnu apmaiņas programmas vai izglītības projekta ilgums, ja tas ir īsāks par gadu, vai ilgākais – viens gads. Dalībvalstis var nolemt atļaut vienreiz atjaunot atļauju uz laikposmu, kas vajadzīgs, lai pabeigtu skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu, ja nav piemērojams 21. pants.

5. Atļaujas derīguma termiņš viesauklēm ir tāds kā starp viesaukli un viesģimeni noslēgtā līguma ilgums, ja tas ir īsāks par gadu, vai ilgākais – viens gads. Dalībvalstis var nolemt pēc pamatota viesģimenes līguma atļaut vienreiz atjaunot atļauju uz ilgākais sešiem mēnešiem, ja nav piemērojams 21. pants.

6. Atļaujas derīguma termiņš stažieriem ir tāds kā stažēšanās līguma ilgums, ja tas ir īsāks par sešiem mēnešiem, vai ilgākais – seši mēneši. Ja līguma termiņš ir ilgāks par sešiem mēnešiem, atļaujas derīguma termiņa ilgums saskaņā ar valsts tiesību aktiem var atbilst attiecīgajam laikposmam.

Dalībvalstis var nolemt atļaut vienreiz atjaunot atļauju uz laikposmu, kas vajadzīgs, lai pabeigtu stažēšanos, ja nav piemērojams 21. pants.

7. Atļaujas derīguma termiņš brīvprātīgajiem ir tāds kā 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā līguma ilgums, ja tas ir īsāks par gadu, vai ilgākais – viens gads. Ja līguma termiņš ir ilgāks par gadu, atļaujas derīguma termiņa ilgums saskaņā ar valsts tiesību aktiem var atbilst attiecīgajam laikposmam.

8. Dalībvalstis var noteikt, ka, ja attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā ceļošanas dokumenta derīguma termiņš ir īsāks par gadu vai īsāks par diviem gadiem attiecībā uz šā panta 1. un 2. punktā minētajiem gadījumiem, tad atļaujas derīguma termiņš nepārsniedz ceļošanas dokumenta derīguma termiņu.

9. Ja dalībvalstis pirmā gada laikā atļauj ieejot un uzturēties uz ilgtermiņa vīzas pamata, uzturēšanās atļaujas pieteikumu iesniedz pirms ilgtermiņa vīzas derīguma beigām. Uzturēšanās atļauju izdod, ja nav piemērojams 21. pants.

19. pants

Papildu informācija

1. Dalībvalstis var norādīt papildu informāciju papīra formātā vai arī šādu informāciju uzglabāt elektroniskā formātā, kā minēts Regulas (EK) Nr. 1030/2002 4. pantā un tās pielikuma a) daļas 16. punktā. Šī informācija var attiekties uz studenta uzturēšanos un gadījumos, uz kuriem attiecas šīs direktīvas 24. pants, – uz studenta saimniecisko darbību, un tajā jo īpaši var būt iekļauts viss to dalībvalstu saraksts, uz kurām pētnieks vai students ir iecerējis doties saistībā ar mobilitāti, vai attiecīgā informācija par kādu īpašu Savienības vai daudzpusēju programmu, kurā ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgums starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm.

2. Dalībvalstis var arī paredzēt, ka šā panta 1. punktā minētā informācija tiek norādīta ilgtermiņa vīzā, kā minēts Padomes Regulas (EK) Nr. 1683/95 ⁽¹⁾ pielikuma 12. punktā.

IV NODAĻA

IEMESLI ATĻAUJAS NORAIĀDĪŠANAI, ANULĒŠANAI VAI NEATJAUNOŠANAI

20. pants

Iemesli noraidīšanai

1. Dalībvalstis noraida pieteikumu, ja:

- a) nav izpildīti vispārīgie nosacījumi, kas paredzēti 7. pantā, vai attiecīgie īpašie nosacījumi, kas paredzēti 8., 11., 12., 13., 14. vai 16. pantā;
- b) uzrādītie dokumenti ir iegūti krāpnieciskā ceļā vai ir viltoti, vai sagrozīti;
- c) attiecīgā dalībvalsts atļauj uzņemt personas tikai ar apstiprinātas uzņemošās vienības starpniecību un uzņemošā vienība nav apstiprināta.

2. Dalībvalstis var noraidīt pieteikumu, ja:

- a) uzņemošā vienība, cita struktūra, kas minēta 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā, trešā persona, kas minēta 12. panta 1. punkta d) apakšpunktā, viesģimene vai organizācija, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks, nav izpildījusi savas juridiskās saistības attiecībā uz sociālo nodrošinājumu, nodokļiem, darba tiesībām vai darba apstākļiem;
- b) attiecīgā gadījumā uzņemošā vienība vai viesģimene, kas nodarbinās trešās valsts valstspiederīgo, nav ievērojusi nodarbinātības noteikumus, kas paredzēti valsts tiesību aktos, koplīgumos vai praksē attiecīgajā dalībvalstī;
- c) uzņemošajai vienībai, citai struktūrai, kas minēta 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā, trešai personai, kas minēta 12. panta 1. punkta d) apakšpunktā, viesģimenei vai organizācijai, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks, ir noteiktas sankcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem par nedeklarētu darbu vai nelegālu nodarbināšanu;
- d) uzņemošā vienība tika izveidota vai darbojas ar galveno mērķi vienkāršot to trešo valstu valstspiederīgo ieeļošanu, uz kuriem attiecas šī direktīva;
- e) attiecīgā gadījumā uzņemošā vienība ir pieteikusi uzņēmuma maksātnespēju vai uzņēmums ir likvidēts saskaņā ar valsts tiesību aktiem maksātnespējas jomā vai ja netiek veikta nekāda saimnieciskā darbība;
- f) dalībvalstij ir pierādījumi vai nopietni un objektīvi iemesli secināt, ka attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais uzturēsies citos nolūkos nekā tajos, kuros viņš vai viņa iesniedz uzņemšanas pieteikumu.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1683/95 (1995. gada 29. maijs), ar ko nosaka vienotu vīzu formu (OV L 164, 14.7.1995, 1. lpp.).

3. Ja trešās valsts valstspiederīgais iesniedz uzņemšanas pieteikumu, lai stātos darba attiecībās dalībvalstī, minētā dalībvalsts var pārbaudīt, vai attiecīgo amata vietu nevarētu aizpildīt minētās dalībvalsts valstspiederīgie vai citi Savienības pilsoņi, vai trešo valstu valstspiederīgie, kas likumīgi uzturas minētajā dalībvalstī, un tādā gadījumā pieteikumu var noraidīt. Šo punktu piemēro, neskarot priekšrocības principu Savienības pilsoņiem, kā izklāstīts attiecīgo pievienošanās aktu attiecīgajos noteikumos.

4. Neskarot 1. punktu, jebkurā lēmumā noraidīt pieteikumu ņem vērā attiecīgās lietas konkrētos apstākļus un ievēro proporcionalitātes principu.

21. pants

Iemesli atļaujas anulēšanai vai neatjaunošanai

1. Dalībvalstis anulē vai attiecīgā gadījumā atsakās atjaunot atļauju, ja:
 - a) trešās valsts valstspiederīgais vairs neatbilst vispārīgajiem nosacījumiem, kas paredzēti 7. pantā, izņemot 7. panta 6. punktu, vai attiecīgajiem īpašajiem nosacījumiem, kas paredzēti 8., 11., 12., 13., 14., 16. pantā vai nosacījumiem, kas paredzēti 18. pantā;
 - b) uzrādītā atļauja vai dokumenti ir iegūti krāpnieciskā ceļā vai ir viltoti, vai sagrozīti;
 - c) attiecīgā dalībvalsts atļauj uzņemt personas tikai ar apstiprinātas uzņemošās vienības starpniecību un uzņemošā vienība nav apstiprināta;
 - d) trešās valsts valstspiederīgais uzturas citos nolūkos nekā tajos, kuros trešās valsts valstspiederīgajam bija atļauts uzturēties.
2. Dalībvalstis var anulēt vai atteikties atjaunot atļauju, ja:
 - a) uzņemošā vienība, cita struktūra, kas minēta 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā, trešā persona, kas minēta 12. panta 1. punkta d) apakšpunktā, viesģimene vai organizācija, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks, nav izpildījusi savas juridiskās saistības attiecībā uz sociālo nodrošinājumu, nodokļiem, darba tiesībām vai darba apstākļiem;
 - b) attiecīgā gadījumā uzņemošā vienība vai viesģimene, kas nodarbina trešās valsts valstspiederīgo, nav ievērojuši nodarbinātības noteikumus, kas paredzēti valsts tiesību aktos, koplīgumos vai praksē attiecīgajā dalībvalstī;
 - c) uzņemošajai vienībai, citai struktūrai, kas minēta 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā, trešai personai, kas minēta 12. panta 1. punkta d) apakšpunktā, viesģimenei vai organizācijai, kura saistībā ar viesauklēm darbojas kā starpnieks, ir noteiktas sankcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem par nedeklarētu darbu vai nelegālu nodarbināšanu;
 - d) uzņemošā vienība tika izveidota vai darbojas ar galveno mērķi vienkāršot to trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu, uz kuriem attiecas šī direktīva;
 - e) attiecīgā gadījumā uzņemošā vienība ir pieteikusi uzņēmuma maksātnespēju vai uzņēmums ir likvidēts saskaņā ar valsts tiesību aktiem maksātnespējas jomā vai ja netiek veikta nekāda saimnieciskā darbība;
 - f) attiecībā uz studentiem nav ievēroti laika ierobežojumi piekļuvei saimnieciskai darbībai saskaņā ar 24. pantu vai studenta mācību progress nav pietiekams saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi.
3. Anulēšanas gadījumā, izvērtējot progresa trūkumu attiecīgajās mācībās, kā minēts 2. punkta f) apakšpunktā, dalībvalsts var apspriesties ar uzņemošo vienību.
4. Dalībvalstis var anulēt vai atteikties atjaunot atļauju sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības vai sabiedrības veselības iemeslu dēļ.

5. Ja trešās valsts valstspiederīgais iesniedz pieteikumu atļaujas atjaunošanai, lai stātos darba attiecībās vai turpinātu tās dalībvalstī, izņemot pētnieku, kas turpina darba attiecības ar to pašu uzņemošo vienību, minētā dalībvalsts var pārbaudīt, vai attiecīgo amata vietu nevarētu aizpildīt minētās dalībvalsts valstspiederīgie vai citi Savienības pilsoņi, vai trešo valstu valstspiederīgie, kas ir minētās dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji, un tādā gadījumā tās var atteikties atjaunot atļauju. Šo punktu piemēro, neskarot priekšrocības principu Savienības pilsoņiem, kā izklāstīts attiecīgo pievienošanās aktu attiecīgajos noteikumos.

6. Ja dalībvalsts gatavojas anulēt vai neatjaunot atļauju studentam saskaņā ar 2. punkta a), c), d) vai e) apakšpunktu, studentam ir atļauts iesniegt pieteikumu uzņemšanai citas augstākās izglītības iestādes līdzvērtīgā studiju kursā, lai varētu pabeigt studijas. Studentam ir atļauts uzturēties attiecīgās dalībvalsts teritorijā līdz brīdim, kad kompetentās iestādes ir pieņēmušas lēmumu par pieteikumu.

7. Neskarot 1. punktu, jebkurā lēmumā anulēt vai atteikties atjaunot atļauju ņem vērā attiecīgās lietas konkrētos apstākļus un ievēro proporcionalitātes principu.

V NODAĻA

TIESĪBAS

22. pants

Vienlīdzīga attieksme

1. Pētniekiem ir tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi ar attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kā paredzēts Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. un 4. punktā.

2. Dalībvalstis var ierobežot vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz pētniekiem:

- a) saskaņā ar Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. punkta c) apakšpunktu, izslēdzot iespēju saņemt mācību stipendijas un uzturēšanās pabalstus vai citas stipendijas un pabalstus;
- b) saskaņā ar Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. punkta e) apakšpunktu, nepiešķirot ģimenes pabalstus pētniekiem, kuriem ir atļauts uzturēties attiecīgās dalībvalsts teritorijā uz laiku, kas nepārsniedz sešus mēnešus;
- c) saskaņā ar Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. punkta f) apakšpunktu, piemērojot to tikai gadījumos, kad reģistrētā vai parastā dzīvesvieta tiem pētnieka ģimenes locekļiem, kuriem viņš vai viņa ir pieprasījis pabalstus, atrodas attiecīgās dalībvalsts teritorijā;
- d) saskaņā ar Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. punkta g) apakšpunktu, ierobežojot piekļuvi mājokļiem.

3. Stažieriem, brīvprātīgajiem un viesauklēm, ja tiek uzskatīts, ka viņi atrodas darba attiecībās attiecīgajā dalībvalstī, un studentiem ir tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi ar attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kā paredzēts Direktīvas 2011/98/ES 12. panta 1. un 4. punktā, ar nosacījumu, ka ir ievēroti minētā panta 2. punktā paredzētie ierobežojumi.

4. Stažieriem, brīvprātīgajiem un viesauklēm, ja tiek uzskatīts, ka viņi neatrodas darba attiecībās attiecīgajā dalībvalstī, un skolēniem ir tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz piekļuvi precēm un pakalpojumiem un preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, kas pieejami sabiedrībai, kā paredzēts valsts tiesību aktos, kā arī attiecīgā gadījumā attiecībā uz diplomu, sertifikātu un citu profesionālo kvalifikāciju atzīšanu saskaņā ar attiecīgajām valsts procedūrām.

Dalībvalstis var izlemt nepiešķirt tiem vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz procedūrām mājokļa iegūšanai un/vai valsts nodarbinātības dienestu sniegtajiem pakalpojumiem saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

23. pants

Pētnieku tiesības mācīt

Pētnieki papildus pētniecības darbībām var mācīt saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Dalībvalstis var noteikt maksimālo stundu vai dienu skaitu mācīšanas darbībām.

24. pants

Studentu saimnieciskās darbības

1. Ārpus studiju laika un saskaņā ar noteikumiem un nosacījumiem, kas piemērojami attiecīgajam darbības veidam attiecīgajā dalībvalstī, studentiem ir tiesības tikt nodarbinātiem un var būt tiesības veikt saimnieciskās darbības kā pašnodarbinātām personām ar nosacījumu, ka ir ievēroti 3. punktā paredzētie ierobežojumi.
2. Vajadzības gadījumā dalībvalstis piešķir studentiem un/vai darba devējiem iepriekšēju atļauju saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
3. Katra dalībvalsts nosaka maksimāli pieļaujamo stundu skaitu nedēļā vai dienu vai mēnešu skaitu gadā šādas darbības veikšanai, ne mazāk par 15 stundām nedēļā vai līdzvērtīgu laiku, kas izteikts dienās vai mēnešos gadā. Var ņemt vērā stāvokli attiecīgās dalībvalsts darba tirgū.

25. pants

Pētnieku un studentu uzturēšanās darba meklēšanas vai uzņēmējdarbības nolūkos

1. Pēc pētniecības vai studiju pabeigšanas pētniekiem un studentiem ir iespēja uzturēties tās dalībvalsts teritorijā, kura izdeva atļauju saskaņā ar 17. pantu, pamatojoties uz šā panta 3. punktā minēto uzturēšanās atļauju, vismaz uz deviņiem mēnešiem, lai meklētu darbu vai nodibinātu uzņēmumu.
2. Dalībvalstis var nolemt noteikt minimālo grāda līmeni, kas studentiem ir jāiegūst, lai tie izmantotu šā panta piemērošanas priekšrocības. Minētais līmenis nav augstāks par Eiropas kvalifikāciju sistēmas 7. līmeni ⁽¹⁾.
3. Šā panta 1. punktā minētajos uzturēšanās nolūkos dalībvalstis pēc pētnieka vai studenta pieteikuma saņemšanas izsniedz minētajam trešās valsts valstspiederīgajam uzturēšanās atļauju saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1030/2002, ja joprojām ir izpildīti nosacījumi, kas paredzēti 7. panta 1. punkta a), c), d) un e) apakšpunktā, 7. panta 6. punktā un attiecīgā gadījumā šīs direktīvas 7. panta 2. punktā. Dalībvalstis pētniekiem pieprasa pētniecības iestādes apstiprinājumu par pētniecības darbības pabeigšanu vai studentiem – pierādījumu par diploma, sertifikāta vai cita kvalifikāciju apliecināšanu dokumenta iegūšanu. Attiecīgā gadījumā un ja 26. panta noteikumi joprojām ir izpildīti, minētajā pantā paredzēto uzturēšanās atļauju attiecīgi atjauno.
4. Dalībvalstis var noraidīt pieteikumu saskaņā ar šo pantu, ja:
 - a) nav izpildīti nosacījumi, kas paredzēti 3. punktā un attiecīgā gadījumā 2. un 5. punktā;
 - b) uzrādītie dokumenti ir iegūti krāpnieciskā ceļā vai ir viltoti, vai sagrozīti.
5. Dalībvalstis var pieprasīt, lai pētnieka vai studenta un attiecīgā gadījumā pētnieka ģimenes locekļu pieteikums saskaņā ar šo pantu tiktu iesniegts vismaz 30 dienas pirms beidzas derīguma termiņš atļaujai, kas izdota saskaņā ar 17. vai 26. pantu.
6. Ja pierādījums par diploma, sertifikāta vai cita kvalifikāciju apliecināšanu dokumenta iegūšanu vai pētniecības iestādes apstiprinājums par pētniecības darbības pabeigšanu nav pieejams, pirms beidzas derīguma termiņš atļaujai, kas izdota saskaņā ar 17. pantu, un ja ir izpildīti visi pārējie nosacījumi, dalībvalstis atļauj trešās valsts valstspiederīgajam uzturēties to teritorijā, lai šādu pierādījumu iesniegtu saprātīgā termiņā saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
7. Minimums trīs mēnešus pēc tam, kad attiecīgā dalībvalsts ir izdevusi uzturēšanās atļauju saskaņā ar šo pantu, minētā dalībvalsts var pieprasīt trešo valstu valstspiederīgajiem pierādīt, ka pastāv reāla iespēja tikt pieņemtiem darbā vai izveidot uzņēmumu.

Dalībvalstis var pieprasīt, lai darbs, ko trešās valsts valstspiederīgais meklē, vai uzņēmums, ar kura izveidi viņš nodarbojas, atbilstu pabeigtā pētījuma vai studiju līmenim.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes lēmums (2008. gada 23. aprīlis) par Eiropas kvalifikāciju ietvarstruktūras izveidošanu mūžizglītībai (OVC 111, 6.5.2008., 1. lpp.).

8. Ja 3. vai 7. punktā paredzētie nosacījumi vairs netiek izpildīti, dalībvalstis var anulēt trešās valsts valstspiederīgā un attiecīgā gadījumā viņa ģimenes locekļu uzturēšanās atļauju saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

9. Otrās dalībvalstis var piemērot šo pantu pētniekiem un attiecīgā gadījumā pētnieka ģimenes locekļiem vai studentiem, kas uzturas vai ir uzturējušies attiecīgajā otrā dalībvalstī saskaņā ar 28., 29., 30. vai 31. pantu.

26. pants

Pētnieku ģimenes locekļi

1. Lai pētnieku ģimenes locekļiem atļautu pievienoties pētniekam pirmajā dalībvalstī vai ilgtermiņa mobilitātes gadījumā – otrā dalībvalstī, dalībvalstis Direktīvas 2003/86/EK noteikumus piemēro ar atkāpēm, kas paredzētas šajā pantā.

2. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 3. panta 1. punkta un 8. panta, uzturēšanās atļaujas piešķiršanu ģimenes locekļiem nepadara atkarīgu no prasības, ka pētniekam ir jābūt saprātīgai iespējai iegūt pastāvīgās uzturēšanās tiesības, un no minimālā uzturēšanās laika prasības.

3. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punkta pēdējās daļas un 7. panta 2. punkta, minētajos noteikumos paredzētos integrācijas nosacījumus un pasākumus var piemērot tikai pēc tam, kad attiecīgajām personām ir piešķirta uzturēšanās atļauja.

4. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 5. panta 4. punkta pirmās daļas, ja ir izpildīti ģimenes atkalapvienošanās nosacījumi, dalībvalsts ģimenes locekļiem uzturēšanās atļaujas piešķir 90 dienu laikā no dienas, kad tika iesniegts pilnīgs pieteikums. Attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde ģimenes locekļu pieteikumu izskata vienlaicīgi ar pētnieka uzņemšanas vai ilgtermiņa mobilitātes atļaujas pieteikumu gadījumos, kad ģimenes locekļu pieteikums ir iesniegts vienlaicīgi. Uzturēšanās atļauju ģimenes locekļiem piešķir tikai tad, ja pētniekam ir izsniegta atļauja saskaņā ar 17. pantu.

5. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 13. panta 2. un 3. punkta, ģimenes locekļu uzturēšanās atļaujas derīguma termiņš parasti beidzas dienā, kad beidzas pētnieka atļaujas derīguma termiņš. Tas attiecīgos gadījumos ietver atļaujas, kas pētniekam izsniegtas darba meklēšanas vai uzņēmējdarbības nolūkos saskaņā ar 25. pantu. Dalībvalstis var pieprasīt, lai ģimenes locekļu ceļošanas dokumentu derīguma termiņš ietvertu vismaz plānotās uzturēšanās ilgumu.

6. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 14. panta 2. punkta otrā teikuma, pirmā dalībvalsts vai – ilgtermiņa mobilitātes gadījumā – otra dalībvalsts nepiemēro nekādu laika ierobežojumu attiecībā uz ģimenes locekļu piekļuvi darba tirgum, izņemot ārkārtējos apstākļos, piemēram, īpaši augsta bezdarba līmeņa gadījumā.

VI NODAĻA

MOBILITĀTE STARP DALĪBVALSTĪM

27. pants

ES iekšējā mobilitāte

1. Trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir derīga atļauja, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, studiju nolūkos saistībā ar Savienības vai daudzpusēju programmu, kurā ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgumu starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm vai pētniecības nolūkos, var ieceļot un uzturēties, lai veiktu daļu studiju vai pētījuma vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs, pamatojoties uz minēto atļauju un derīgu ceļošanas dokumentu saskaņā ar 28., 29. un 31. pantā paredzētajiem nosacījumiem un ievērojot 32. pantu.

2. Šā panta 1. punktā minētās mobilitātes laikā pētnieki papildus pētniecības darbībām var mācīt un studenti papildus savām studijām var strādāt vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti attiecīgi 23. un 24. pantā.

3. Ja pētnieks pārvietojas uz otru dalībvalsti saskaņā ar 28. vai 29. pantu, ģimenes locekļiem, kuriem ir uzturēšanās atļauja, kas izsniegta saskaņā ar 26. pantu, ir tiesības doties līdz pētniekam saistībā ar pētnieka mobilitāti saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti 30. pantā.

28. pants

Pētnieku īstermiņa mobilitāte

1. Pētniekiem, kuriem ir derīga atļauja, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, ir tiesības, ievērojot šajā pantā paredzētos nosacījumus, uzturēties, lai veiktu daļu pētījuma jebkurā pētniecības iestādē vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs, uz laiku līdz 180 dienām jebkurā 360 dienu laikposmā katrā dalībvalstī.

2. Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai pētnieks, pētniecības iestāde pirmajā dalībvalstī vai pētniecības iestāde otrā dalībvalstī paziņotu pirmās dalībvalsts un otras dalībvalsts kompetentajām iestādēm par pētnieka nodomu daļu pētījuma veikt pētniecības iestādē otrā dalībvalstī.

Šādos gadījumos otra dalībvalsts nosaka, ka paziņošana notiek vai nu:

a) pieteikuma iesniegšanas brīdī pirmajā dalībvalstī, ja mobilitāte uz otru dalībvalsti šajā posmā jau ir paredzēta; vai

b) pēc tam, kad pētnieks ir uzņemts pirmajā dalībvalstī, tiklīdz paredzētā mobilitāte uz otru dalībvalsti ir zināma.

3. Ja paziņošana ir notikusi saskaņā ar 2. punkta a) apakšpunktu un ja otra dalībvalsts nav cēlusi nekādus iebildumus pret pirmo dalībvalsti saskaņā ar 7. punktu, pētnieka mobilitāte uz otru dalībvalsti var notikt jebkurā brīdī atļaujas derīguma laikā.

4. Ja paziņošana ir notikusi saskaņā ar 2. punkta b) apakšpunktu, mobilitāti var sākt tūlīt pēc paziņošanas otrai dalībvalstij vai jebkurā brīdī pēc tās atļaujas derīguma laikā.

5. Paziņojums ietver derīgu ceļošanas dokumentu, kā paredzēts 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un derīgu atļauju, ko izdevusi pirmā dalībvalsts uz mobilitātes laikposmu.

6. Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai paziņojumā tiktu iekļauta šāda informācija un nosūtīti šādi dokumenti:

a) uzņemšanas līgumu pirmajā dalībvalstī, kā minēts 10. pantā, vai, ja otra dalībvalsts to pieprasa, uzņemšanas līgumu, kas noslēgts ar pētniecības iestādi otrā dalībvalstī;

b) plānotais mobilitātes ilgums un datumi, ja tie nav norādīti uzņemšanas līgumā;

c) pierādījumi, ka pētniekam ir apdrošināšana slimības gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kā paredzēts 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā;

d) pierādījumi, ka pētniekam būs pietiekami līdzekļi, lai uzturēšanās laikā segtu uzturēšanās izmaksas, neizmantojot dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu, kā paredzēts 7. panta 1. punkta e) apakšpunktā, kā arī ceļojuma uz pirmo dalībvalsti izmaksas 32. panta 4. punkta b) apakšpunktā minētajos gadījumos;

Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai paziņotājs pirms mobilitātes sākšanas norāda attiecīgā pētnieka adresi otras dalībvalsts teritorijā.

Otra dalībvalsts var likt paziņotājam uzrādīt dokumentus kādā no minētās dalībvalsts oficiālajām valodām vai jebkurā no Savienības oficiālajām valodām, kuru noteikusi minētā dalībvalsts.

7. Pamatojoties uz 2. punktā minēto paziņojumu, otra dalībvalsts 30 dienu laikā no pilnīga paziņojuma saņemšanas dienas var iebilst pret pētnieka mobilitāti uz tās teritoriju, ja:

a) nav ievēroti 5. punktā vai attiecīgā gadījumā 6. punktā izklāstītie nosacījumi;

b) piemērojams viens no 20. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā vai minētā panta 2. punktā izklāstītajiem noraidīšanas iemesliem;

c) ir sasniegts maksimālais uzturēšanās ilgums, kā minēts 1. punktā.

8. Pētniekiem, kurus uzskata par tādiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību vai sabiedrības veselību, neļauj ieceļot vai uzturēties otras dalībvalsts teritorijā.
9. Otrās dalībvalsts kompetentās iestādes nekavējoties rakstiski informē pirmās dalībvalsts kompetentās iestādes un ziņotāju par saviem iebildumiem pret mobilitāti. Ja otra dalībvalsts iebilst pret mobilitāti saskaņā ar 7. punktu un mobilitāte vēl nav notikusi, pētniekiem neļauj veikt daļu pētījuma pētniecības iestādē otrā dalībvalstī. Ja mobilitāte jau ir notikusi, piemēro 32. panta 4. punktu.
10. Pēc iebildumu izteikšanas termiņa izbeigšanās otra dalībvalsts var izdot pētniekam dokumentu, kas apliecina, ka viņam ir tiesības palikt tās teritorijā un izmantot šajā direktīvā paredzētās tiesības.

29. pants

Pētnieku ilgtermiņa mobilitāte

1. Attiecībā uz pētniekiem, kuriem ir derīga atļauja, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, un kuri plāno uzturēties, lai veiktu daļu sava pētījuma jebkurā pētniecības iestādē vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs, vairāk nekā 180 dienas katrā dalībvalstī, otra dalībvalsts vai nu:
 - a) piemēro 28. pantu un ļauj pētniekam uzturēties tās teritorijā, pamatojoties uz pirmās dalībvalsts izdotu atļauju un tās derīguma laikā; vai
 - b) piemēro 2.–7. punktā noteikto procedūru.Otra dalībvalsts var noteikt pētnieka ilgtermiņa mobilitātes maksimālo termiņu, kas nav mazāks par 360 dienām.

2. Ja ir iesniegts ilgtermiņa mobilitātes pieteikums:

- a) otra dalībvalsts var pieprasīt, lai pētnieks, pētniecības iestāde pirmajā dalībvalstī vai pētniecības iestāde otrā dalībvalstī nosūtītu šādus dokumentus:
 - i) derīgu ceļošanas dokumentu, kā paredzēts 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un derīgu atļauju, ko izdevusi pirmā dalībvalsts;
 - ii) pierādījumus, ka pētniekam ir apdrošināšana slimības gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kā paredzēts 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā;
 - iii) pierādījumus, ka pētniekam būs pietiekami līdzekļi, lai uzturēšanās laikā segtu uzturēšanās izmaksas, neizmantojot dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu, kā paredzēts 7. panta 1. punkta e) apakšpunktā, kā arī ceļojuma uz pirmo dalībvalsti izmaksas 32. panta 4. punkta b) apakšpunktā minētajos gadījumos;
 - iv) uzņemšanas līgumu pirmajā dalībvalstī, kā minēts 10. pantā, vai, ja otra dalībvalsts to pieprasa, uzņemšanas līgumu, kas noslēgts ar pētniecības iestādi otrā dalībvalstī;
 - v) plānoto mobilitātes ilgumu un datumus, ja tie nav norādīti nevienā no pieteikuma iesniedzēja uzrādītajiem dokumentiem.

Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai pieteikuma iesniedzējs norāda attiecīgā pētnieka adresi tās teritorijā. Ja otras dalībvalsts tiesību aktos ir noteikts, ka adrese ir jānorāda pieteikuma iesniegšanas brīdī, un pētnieks vēl nezina savu turpmāko adresi, minētā dalībvalsts pieņem pagaidu adresi. Šādā gadījumā pētnieks norāda savas pastāvīgās dzīvesvietas adresi vēlākais ilgtermiņa mobilitātes atļaujas izdošanas brīdī.

Otra dalībvalsts var likt pieteikuma iesniedzējam uzrādīt dokumentus kādā no minētās dalībvalsts oficiālajām valodām vai jebkurā no Savienības oficiālajām valodām, kuru noteikusi minētā dalībvalsts;

- b) otra dalībvalsts pieņem lēmumu par ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu un pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā 90 dienu laikā no dienas, kad otras dalībvalsts kompetentajām iestādēm tika iesniegts pilnīgs pieteikums, rakstiski paziņo lēmumu pieteikuma iesniedzējam;
- c) lai iesniegtu pieteikumu, pētniekam nav jāatstāj dalībvalstu teritorija, un uz viņu neattiecas vīzas prasība;

- d) pētniekam ir atļauts veikt daļu pētījuma pētniecības iestādē otrā dalībvalstī, kamēr kompetentās iestādes nav pieņēmušas lēmumu par ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu, ar noteikumu, ka:
- i) nav beidzies ne 28. panta 1. punktā minētais laikposms, ne pirmās dalībvalsts izdotās atļaujas derīguma termiņš; un
 - ii) ja otra dalībvalsts to pieprasa, otrai dalībvalstij pilnīgs pieteikums ir iesniegts vismaz 30 dienas pirms pētnieka ilgtermiņa mobilitātes sākuma;
- e) ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu nevar iesniegt vienlaikus ar paziņojumu par īstermiņa mobilitāti. Ja pēc tam, kad ir sākusies pētnieka īstermiņa mobilitāte, rodas vajadzība pēc ilgtermiņa mobilitātes, otra dalībvalsts var prasīt, lai ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu iesniegtu vismaz 30 dienas pirms īstermiņa mobilitātes beigām.
3. Otrā dalībvalsts var noraidīt ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu, ja:
- a) nav ievēroti 2. punkta a) apakšpunktā izklāstītie nosacījumi;
 - b) piemērojams viens no 20. pantā, izņemot minētā panta 1. punkta a) apakšpunktu, izklāstītajiem noraidīšanas iemesliem;
 - c) pētnieka atļaujas pirmajā dalībvalstī derīguma termiņš izbeidzas procedūras laikā; vai
 - d) attiecīgā gadījumā ir sasniegts maksimālais uzturēšanās ilgums, kas minēts 1. punkta otrajā daļā.
4. Pētniekiem, kurus uzskata par tādiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību vai sabiedrības veselību, neļauj ieceļot vai uzturēties otras dalībvalsts teritorijā.
5. Ja otra dalībvalsts pieņem pozitīvu lēmumu par ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu, kas minēts šā panta 2. punktā, pētniekam izdod atļauju saskaņā ar 17. panta 4. punktu. Otrā dalībvalsts informē pirmās dalībvalsts kompetentās iestādes, ja tiek izdota ilgtermiņa mobilitātes atļauja.
6. Otrā dalībvalsts var anulēt ilgtermiņa mobilitātes atļauju, ja:
- a) nav ievēroti vai vairs netiek ievēroti šā panta 2. punkta a) apakšpunktā vai 4. punktā izklāstītie nosacījumi; vai
 - b) piemērojams viens no atļaujas anulēšanas iemesliem, kā izklāstīts 21. pantā, izņemot minētā panta 1. punkta a) apakšpunktu, 2. punkta f) apakšpunktu un 3., 5. un 6. punktu.
7. Ja dalībvalsts pieņem lēmumu par ilgtermiņa mobilitāti, piemēro attiecīgi 34. panta 2. līdz 5. punktu.

30. pants

Pētnieku ģimenes locekļu mobilitāte

1. Pētnieka ģimenes locekļiem, kuriem ir derīga uzturēšanās atļauja, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, ir tiesības ieceļot un uzturēties vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs, lai dotos līdz pētniekam.
2. Kad otra dalībvalsts piemēro 28. panta 2. punktā minēto paziņošanas procedūru, tā pieprasa, lai tiktu nosūtīti šādi dokumenti un informācija:
- a) dokumenti un informācija, kas vajadzīgi saskaņā ar 28. panta 5. punktu un 6. punkta b), c) un d) apakšpunktu saistībā ar ģimenes locekļiem, kas dodas līdz pētniekam;
 - b) pierādījumus, ka ģimenes loceklis kā pētnieka ģimenes loceklis ir uzturējies pirmajā dalībvalstī saskaņā ar 26. pantu.
- Otrā dalībvalsts var likt paziņotājam uzrādīt dokumentus kādā no minētās dalībvalsts oficiālajām valodām vai jebkurā no Savienības oficiālajām valodām, kuru noteikusi minētā dalībvalsts.

Otrā dalībvalsts var iebilst pret ģimenes locekļa mobilitāti uz tās teritoriju, ja nav ievēroti pirmajā daļā izklāstītie nosacījumi. Minētajiem ģimenes locekļiem piemēro attiecīgi 28. panta 7. punkta b) un c) apakšpunktu un 9. punktu.

3. Kad otra dalībvalsts piemēro 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto procedūru, pētnieks vai pētnieka ģimenes locekļi iesniedz pieteikumu otras dalībvalsts kompetentajām iestādēm. Otra dalībvalsts pieprasa, lai pieteikuma iesniedzējs nosūtītu šādus dokumentus un informāciju attiecībā uz ģimenes locekļiem:

- a) dokumentus un informāciju, kas vajadzīgi saskaņā ar 29. panta 2. punkta a) apakšpunkta i), ii), iii) un v) punktu saistībā ar ģimenes locekļiem, kas dodas līdz pētniekam;
- b) pierādījumus, ka ģimenes loceklis kā pētnieka ģimenes loceklis ir uzturējies pirmajā dalībvalstī saskaņā ar 26. pantu.

Otra dalībvalsts var likt pieteikuma iesniedzējam uzrādīt dokumentus kādā no minētās dalībvalsts oficiālajām valodām vai jebkurā no Savienības oficiālajām valodām, kuru noteikusi minētā dalībvalsts.

Otra dalībvalsts var noraidīt ģimenes locekļa pieteikumu ilgtermiņa mobilitātei uz tās teritoriju, ja nav ievēroti pirmajā daļā izklāstītie nosacījumi. Minētajiem ģimenes locekļiem piemēro attiecīgi 29. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu, 3. punkta b), c) un d) apakšpunktu, 5. punktu, 6. punkta b) apakšpunktu un 7. punktu.

Ģimenes locekļu ilgtermiņa mobilitātes atļaujas derīguma termiņš parasti beidzas dienā, kad beidzas otras dalībvalsts pētniekam izdotās atļaujas derīguma termiņš.

Ģimenes locekļu ilgtermiņa mobilitātes atļauja var tikt anulēta vai tās atjaunošana atteikta, ja ir anulēta ilgtermiņa mobilitātes atļauja pētniekam, kuram viņi ir devušies līdz, vai ir atteikta tās atjaunošana un ja viņiem nav nekādu autonomu uzturēšanās tiesību.

4. Ģimenes locekļiem, kurus uzskata par tādiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību vai sabiedrības veselību, neļauj ieceļot vai uzturēties otras dalībvalsts teritorijā.

31. pants

Studentu mobilitāte

1. Studentiem, kuriem ir derīga atļauja, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, un uz kuriem attiecas Savienības vai daudzpusēja programma, kurā ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgums starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm, ir tiesības, ievērojot 2.–10. punktā paredzētos nosacījumus, ieceļot un uzturēties, lai veiktu daļu savu studiju augstākās izglītības iestādē, vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs uz laiku līdz 360 dienām katrā dalībvalstī.

Students, uz kuru neattiecas Savienības vai daudzpusēja programma, kurā ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgums starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm, iesniedz pieteikumu atļaujai ieceļot un uzturēties otrā dalībvalstī, lai veiktu daļu studiju augstākās izglītības iestādē saskaņā ar 7. un 11. pantu.

2. Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai augstākās izglītības iestāde pirmajā dalībvalstī, augstākās izglītības iestāde otrā dalībvalstī vai students paziņotu pirmās un otrās dalībvalsts kompetentajām iestādēm par studenta nodomu daļu studiju veikt augstākās izglītības iestādē otrā dalībvalstī.

Šādos gadījumos otra dalībvalsts nosaka, ka paziņošana notiek vai nu:

- a) pieteikuma iesniegšanas brīdī pirmajā dalībvalstī, ja mobilitāte uz otru dalībvalsti šajā posmā jau ir paredzēta; vai
 - b) pēc tam, kad students ir uzņēmts pirmajā dalībvalstī, tiklīdz paredzētā mobilitāte uz otru dalībvalsti ir zināma.
3. Ja paziņošana ir notikusi saskaņā ar 2. punkta a) apakšpunktu un ja otra dalībvalsts nav cēlusi nekādus iebildumus pret pirmo dalībvalsti saskaņā ar 7. punktu, studenta mobilitāte uz otru dalībvalsti var notikt jebkurā brīdī atļaujas derīguma laikā.

4. Ja paziņošana ir notikusi saskaņā ar 2. punkta b) apakšpunktu un ja otra dalībvalsts nav rakstiski cēlusi nekādus iebildumus pret studenta mobilitāti saskaņā ar 7. un 9. punktu, mobilitāti uzskata par apstiprinātu, un tā var notikt otrā dalībvalstī.

5. Paziņojums ietver derīgu ceļošanas dokumentu, kā paredzēts 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un derīgu atļauju, ko izdevusi pirmā dalībvalsts uz visu mobilitātes laikposmu.

6. Otra dalībvalsts par pieprasīt, lai paziņojumā tiktu iekļauta šāda informācija un nosūtīti šādi dokumenti:

- a) pierādījumi, ka students daļu studiju veic otrā dalībvalstī saistībā ar Savienības vai daudzpusēju programmu, kurā ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgumu starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm, un pierādījumi, ka students ir uzņēmis augstākajā izglītības iestādē otrā dalībvalstī;
- b) plānotais mobilitātes ilgums un datumi, ja tie nav norādīti saskaņā ar a) apakšpunktu;
- c) pierādījumi, ka studentam ir apdrošināšana slimības gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kā paredzēts 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā;
- d) pierādījumi, ka studentam būs pietiekami līdzekļi, lai uzturēšanās laikā segtu uzturēšanās izmaksas, neizmantojot dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu, kā paredzēts 7. panta 1. punkta e) apakšpunktā, studiju izmaksas, kā arī ceļojuma uz pirmo dalībvalsti izmaksas 32. panta 4. punkta b) apakšpunktā minētajos gadījumos;
- e) attiecīgā gadījumā pierādījumi, ka ir samaksātas augstākās izglītības iestādes uzliktās maksas.

Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai paziņotājs pirms mobilitātes sākšanas norāda attiecīgā studenta adresi otras dalībvalsts teritorijā.

Otra dalībvalsts var likt paziņotājam uzrādīt dokumentus kādā no minētās dalībvalsts oficiālajām valodām vai jebkurā no Savienības oficiālajām valodām, kuru noteikusi minētā dalībvalsts.

7. Pamatojoties uz 2. punktā minēto paziņojumu, otra dalībvalsts 30 dienu laikā no pilnīga paziņojuma saņemšanas dienas var iebilst pret studenta mobilitāti uz tās teritoriju, ja:

- a) nav ievēroti 5. vai 6. punktā izklāstītie nosacījumi;
- b) piemērojams viens no 20. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā vai minētā panta 2. punktā izklāstītajiem noraidīšanas iemesliem;
- c) ir sasniegts maksimālais uzturēšanās ilgums, kas minēts 1. punktā.

8. Studentiem, kurus uzskata par tādiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību vai sabiedrības veselību, neļauj ieceļot vai uzturēties otras dalībvalsts teritorijā.

9. Otrās dalībvalsts kompetentās iestādes nekavējoties rakstiski informē pirmās dalībvalsts kompetentās iestādes un ziņotāju par saviem iebildumiem pret mobilitāti. Ja otra dalībvalsts iebilst pret mobilitāti saskaņā ar 7. punktu, studentam neļauj veikt daļu studiju augstākās izglītības iestādē otrā dalībvalstī.

10. Pēc iebildumu izteikšanas termiņa izbeigšanās otra dalībvalsts var izdot studentam dokumentu, kas apliecina, ka viņam ir tiesības palikt tās teritorijā un izmantot šajā direktīvā paredzētās tiesības.

32. pants

Aizsardzības pasākumi un sankcijas mobilitātes gadījumos

1. Ja atļauju izdod tādas dalībvalsts kompetentās iestādes, kura Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, un pētnieks vai students saistībā ar mobilitāti šķērso ārējo robežu, lai ieceļotu otrā dalībvalstī, otras dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir tiesības kā mobilitātes pierādījumu pieprasīt derīgu atļauju, ko izdevusi pirmā dalībvalsts, un:

- a) paziņojuma kopiju saskaņā ar 28. panta 2. punktu vai 31. panta 2. punktu; vai
- b) ja otra dalībvalsts ļauj īstenot mobilitāti bez paziņojuma, pierādījumus, ka students daļu studiju veic otrā dalībvalstī saistībā ar Savienības vai daudzpusēju programmu, kurā ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgumu starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm, vai attiecībā uz pētniekiem – vai nu uzņemšanas līguma kopiju, kurā precizēta informācija par pētnieka mobilitāti, vai, ja informācija par pētnieka mobilitāti uzņemšanas līgumā nav precizēta, vēstuli no pētniecības iestādes otrā dalībvalstī, kurā norādīts vismaz ES iekšējās mobilitātes ilgums un pētniecības iestādes atrašanās vieta otrā dalībvalstī.

Pētnieka ģimenes locekļu gadījumā otras dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir tiesības kā mobilitātes pierādījumu pieprasīt derīgu atļauju, ko izdevusi pirmā dalībvalsts, un paziņojuma kopiju saskaņā ar 30. panta 2. punktu vai pierādījumu, ka tie dodas līdz pētniekam.

2. Ja pirmās dalībvalsts kompetentās iestādes atļauju anulē, tās attiecīgā gadījumā nekavējoties informē otras dalībvalsts iestādes.

3. Otra dalībvalsts var pieprasīt, lai otras dalībvalsts uzņemošā vienība vai pētnieks, vai students to informētu par jebkādam izmaiņām, kas ietekmē nosacījumus, uz kuru pamata mobilitāte tika atļauta.

4. Ja pētnieks vai attiecīgā gadījumā viņa ģimenes locekļi, vai students neatbilst vai vairs neatbilst mobilitātes nosacījumiem:

a) otra dalībvalsts var pieprasīt, lai pētnieks un attiecīgā gadījumā viņa ģimenes locekļi vai students nekavējoties pārtrauktu visas darbības un atstātu tās teritoriju;

b) pirmā dalībvalsts pēc otras dalībvalsts lūguma ļauj pētniekam un attiecīgos gadījumos viņa ģimenes locekļiem vai studentam bez formalitāšu kārtošanas nekavējoties atkārtoti ieceļot. To piemēro arī tad, ja pirmās dalībvalsts izdotās atļaujas derīguma termiņš ir beidzies vai ja tā ir anulēta mobilitātes laikā otrā dalībvalstī.

5. Ja pētnieks vai viņa ģimenes locekļi, vai students šķērso ārējo robežu dalībvalstij, kura Šengenas *acquis* piemēro pilnībā, minētā dalībvalsts pārbauda Šengenas informācijas sistēmas datus. Minētā dalībvalsts liedz to personu ieceļošanu vai iebilst pret to personu mobilitāti, attiecībā uz kurām Šengenas informācijas sistēmā ir izdots brīdinājums, lai tām liegtu ieceļošanu un uzturēšanos.

VII NODAĻA

PROCEDŪRA UN PĀRRĒDZAMĪBA

33. pants

Sankcijas pret uzņemošajām vienībām

Dalībvalstis var noteikt sankcijas pret uzņemošajām vienībām vai gadījumos, uz kuriem attiecas 24. pants, – darba devējiem, kas nav izpildījuši tiem šajā direktīvā noteiktos pienākumus. Minētās sankcijas ir iedarbīgas, samērīgas un atturošas.

34. pants

Procesuālas garantijas un pārredzamība

1. Attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes pieņem lēmumu par pieteikumu atļaujai vai tās atjaunošanai un pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā 90 dienas no dienas, kad tika iesniegts pilnīgs pieteikums, rakstiski paziņo lēmumu pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajām paziņošanas procedūrām.

2. Atkāpjoties no šā panta 1. punkta, gadījumā, ja uzņemšanas procedūra ir saistīta ar apstiprinātu uzņemošo vienību, kā minēts 9. pantā un 15. pantā, lēmumu par pilnīgu pieteikumu pieņem pēc iespējas drīz, bet vēlākais 60 dienu laikā.

3. Ja informācija vai dokumentācija, kas iesniegta, lai pamatotu pieteikumu, ir nepilnīga, kompetentās iestādes saprātīgā termiņā paziņo pieteikuma iesniedzējam, kāda papildu informācija ir nepieciešama, un nosaka pieņemamu termiņu tās sniegšanai. Termiņu, kas minēts 1. vai 2. punktā, aptur līdz brīdim, kad kompetentās iestādes ir saņēmušas vajadzīgo papildu informāciju. Ja papildu informācija vai dokumenti noteiktajā termiņā nav iesniegti, pieteikumu var noraidīt.

4. Pieteikuma iesniedzējam rakstiski paziņo iemeslus, kuru dēļ ir nolemts, ka pieteikums ir nepieņemams, vai kuru dēļ pieteikums ir noraidīts vai ir atteikta atļaujas atjaunošana. Iemeslus, kuru dēļ ir nolemts anulēt atļauju, paziņo rakstiski trešās valsts spiederīgajam. Iemeslus, kuru dēļ ir nolemts anulēt atļauju, var paziņot rakstiski arī uzņemošajai vienībai.

5. Jebkuru lēmumu, ar kuru pieteikumu atzīst par nepieņemamu vai noraida, atsaka atļaujas atjaunošanu vai anulē atļauju, var juridiski apstrīdēt attiecīgajā dalībvalstī saskaņā ar tās tiesību aktiem. Ar rakstisku paziņojumu tiek precizēts, kurā tiesā vai administratīvā iestādē var lēmumu pārsūdzēt un kāds ir pārsūdzības iesniegšanas termiņš.

35. pants

Pārredzamība un piekļuve informācijai

Dalībvalstis nodrošina, lai pieteikuma iesniedzējiem būtu viegli pieejama informācija par visiem dokumentārajiem pierādījumiem, kas nepieciešami, lai iesniegtu pieteikumu, un informācija par ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem, tostarp par trešo valstu valstspiederīgo, uz kuriem attiecas šī direktīva, un attiecīgā gadījumā arī viņu ģimenes locekļu tiesībām, pienākumiem un procesuālajām garantijām. Tas attiecīgos gadījumos ietver pietiekamu ikmēneša līdzekļu līmeni, tostarp pietiekamus līdzekļus, kas vajadzīgi, lai segtu studiju izmaksas vai stažēšanās izmaksas, neskarot katra gadījuma atsevišķu izskatīšanu, un piemērojamās nodevas.

Kompetentās iestādes katrā dalībvalstī publicē sarakstus ar uzņemošajām vienībām, kuras apstiprinātas šīs direktīvas nolūkā. Šādu sarakstu atjauninātas versijas publicē iespējami drīz pēc tam, kad tajos ir izdarītas kādas izmaiņas.

36. pants

Nodevas

Dalībvalstis var pieprasīt trešo valstu valstspiederīgajiem, tostarp attiecīgā gadījumā ģimenes locekļiem, vai uzņemošajām vienībām nodevu maksu par paziņojumu un pieteikumu izskatīšanu saskaņā ar šo direktīvu. Šādu nodevu apjoms nav nesamērīgs vai pārmērīgi liels.

VIII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

37. pants

Sadarbība starp kontaktpunktiem

1. Dalībvalstis ieceļ kontaktpunktus, kas efektīvi sadarbojas un ir atbildīgi par tādas informācijas saņemšanu un nosūtīšanu, kura ir vajadzīga 28. līdz 32. panta īstenošanai. Dalībvalstis priekšroku dod informācijas apmaiņai ar elektroniskiem saziņas līdzekļiem.

2. Katra dalībvalsts ar 1. punktā minēto valstu kontaktpunktu starpniecību informē pārējās dalībvalstis:

- a) par procedūrām, ko piemēro 28. līdz 31. pantā minētajai mobilitātei;
- b) vai minētā dalībvalsts atļauj uzņemt studentus un pētniekus tikai ar apstiprinātu pētniecības iestāžu vai augstākās izglītības iestāžu starpniecību;
- c) par studentiem un pētniekiem paredzētajām daudzpusējām programmām, kurās ietverti mobilitātes pasākumi, vai nolīgumiem starp divām vai vairākām augstākās izglītības iestādēm.

38. pants

Statistika

1. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus statistikas datus par atļauju skaitu, kuras izdotas šīs direktīvas nolūkos, un paziņojumu skaitu, kuri saņemti, ievērojot 28. panta 2. punktu vai 31. panta 2. punktu, un, ciktāl tas iespējams, par trešo valstu valstspiederīgo skaitu, kuru atļaujas ir atjaunotas vai anulētas. Statistikas datus par uzņemtajiem pētnieku ģimenes locekļiem paziņo tādā pašā veidā. Minētos statistikas datus iedala pēc pilsonības un, ciktāl tas iespējams, pēc atļauju derīguma termiņa.
2. Šā panta 1. punktā minētā statistika attiecas uz viena kalendārā gada pārskata periodiem, un to paziņo Komisijai sešu mēnešu laikā pēc pārskata gada beigām. Pirmais pārskata gads ir 2019. gads.
3. Šā panta 1. punktā minētos statistikas datus paziņo saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 862/2007 ⁽¹⁾.

39. pants

Ziņošana

Regulāri un pirmo reizi līdz 2023. gada 23. maijam Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs un vajadzības gadījumā ierosina grozījumus.

40. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, vēlākais līdz 2018. gada 23. maijam. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Tajos ietver arī paziņojumu, ka atsauces esošajos normatīvajos un administratīvajos aktos uz direktīvām, kas atceltas ar šo direktīvu, uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce un kā formulējams minētais paziņojums.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

41. pants

Atcelšana

Attiecībā uz dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir saistoša, Direktīvas 2004/114/EK un 2005/71/EK atceļ no 2018. gada 24. maija, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņiem šīs direktīvas I pielikuma B daļā norādīto direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos.

Attiecībā uz dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir saistoša, atsauces uz atceltajām direktīvām uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 862/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par Kopienas statistiku attiecībā uz migrāciju un starptautisko aizsardzību, kā arī lai atceltu Padomes Regulu (EEK) Nr. 311/76 attiecībā uz statistikas vākšanu par ārvalstu darba ņēmējiem (OV L 199, 31.7.2007., 23. lpp.).

42. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

43. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Strasbūrā, 2016. gada 11. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
J.A. HENNIS-PLASSCHAERT

—

I PIELIKUMS

A daļa

Atceltās direktīvas

(minēts 41. pantā)

Padomes Direktīva 2004/114/EK

(OV L 375, 23.12.2004., 12. lpp.)

Padomes Direktīva 2005/71/EK

(OV L 289, 3.11.2005., 15. lpp.)

B daļa

Termiņi transponēšanai valsts tiesību aktos un piemērošanas dienas

(minēts 41. pantā)

Direktīva	Transponēšanas termiņš	Piemērošanas diena
2004/114/EK	12.1.2007.	
2005/71/EK	12.10.2007.	

II PIELIKUMS

Atbilstības tabulas

Direktīva 2004/114/EK	Šī direktīva
1. panta a) punkts	1. panta a) punkts
1. panta b) punkts	—
—	1. panta b) punkts
2. panta ievadvārdi	3. panta ievadvārdi
2. panta a) punkts	3. panta 1. punkts
2. panta b) punkts	3. panta 3. punkts
2. panta c) punkts	3. panta 4. punkts
2. panta d) punkts	3. panta 5. punkts
—	3. panta 6. punkts
2. panta e) punkts	3. panta 11. un 13. punkts
2. panta f) punkts	3. panta 7. punkts
2. panta g) punkts	3. panta 22. punkts
—	3. panta 8. punkts
—	3. panta 12. punkts
—	3. panta 14.–21. punkts
—	3. panta 23 un 24. punkts
3. panta 1. punkts	2. panta 1. punkts
3. panta 2. punkta a)–d) apakšpunkts	2. panta 2. punkta a)–d) apakšpunkts
3. panta 2. punkta e) apakšpunkts	—
—	2. panta 2. punkta e)–g) apakšpunkts
4. pants	4. pants
5. pants	5. panta 1. punkts
—	5. panta 2. un 3. punkts
—	6. pants
6. panta 1. punkta a)–c) un e) apakšpunkts	7. panta 1. punkta a)–d) apakšpunkts
6. panta 1. punkta d) apakšpunkts	7. panta 6. punkts
6. panta 2. punkts	—
—	7. panta 2. un 3. punkts
7. panta 1. punkta ievadvārdi	11. panta 1. punkta ievadvārdi
7. panta 1. punkta a) apakšpunkts	11. panta 1. punkta a) apakšpunkts
7. panta 1. punkta b) apakšpunkts	7. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 11. panta 1. punkta d) apakšpunkts
7. panta 1. punkta c) apakšpunkts	11. panta 1. punkta c) apakšpunkts
7. panta 1. punkta d) apakšpunkts	11. panta 1. punkta b) apakšpunkts

Direktīva 2004/114/EK	Šī direktīva
7. panta 2. punkts	11. panta 2. punkts
—	11. panta 3. punkts
8. pants	31. pants
9. panta 1. un 2. punkts	12. panta 1. un 2. punkts
10. panta ievadvārdi	13. panta 1. punkta ievadvārdi
10. panta a) punkts	13. panta 1. punkta a) apakšpunkts
—	13. panta 1. punkta b) apakšpunkts
10. panta b) punkts	7. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 13. panta 1. punkta c) apakšpunkts
10. panta c) punkts	13. panta 1. punkta d) apakšpunkts
—	13. panta 1. punkta e) un f) apakšpunkts
—	13. panta 2.–4. punkts
11. panta ievadvārdi	14. panta 1. punkta ievadvārdi
11. panta a) punkts	14. panta 2. punkts
11. panta b) punkts	14. panta 1. punkta a) apakšpunkts
—	14. panta 1. punkta b) apakšpunkts
11. panta c) punkts	14. panta 1. punkta c) apakšpunkts
11. panta d) punkts	14. panta 1. punkta d) apakšpunkts
12. panta 1. punkts	18. panta 2. punkts
12. panta 2. punkts	21. panta 2. punkta f) apakšpunkts
13. pants	18. panta 4. punkts
14. pants	18. panta 6. punkts
15. pants	18. panta 7. punkts
—	18. panta 3., 5., 8. un 9. punkts
—	16., 17. un 19. pants
16. panta 1. punkts	21. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts
—	21. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkts
16. panta 2. punkts	21. panta 4. punkts
—	21. panta 2. punkta a)–e) apakšpunkts
—	21. panta 3. punkts
—	21. panta 5.–7. punkts
—	22. panta 3. un 4. punkts
17. panta 1. punkta pirmās daļas pirmais teikums	24. panta 1. punkts
17. panta 1. punkta pirmās daļas otrais teikums	24. panta 3. punkts
17. panta 1. punkta otrā daļa	24. panta 2. punkts
17. panta 2. punkts	24. panta 3. punkts
17. panta 3. un 4. punkts	—
—	24. pants
—	27. pants

Direktīva 2004/114/EK	Šī direktīva
—	30. pants
—	32. un 33. pants
18. panta 1. punkts	34. panta 1. punkts
—	34. panta 2. punkts
18. panta 2., 3. un 4. punkts	34. panta 3., 4. un 5. punkts
19. pants	—
—	35. panta pirmā daļa
20. pants	36. pants
—	37. un 38. pants
21. pants	39. pants
22.–25. pants	—
—	40.–42. pants
26. pants	43. pants
—	I un II pielikums

Direktīva 2005/71/EK	Šī direktīva
1. pants	1. panta a) punkts
2. panta ievadvārdi	3. panta ievadvārdi
2. panta a) punkts	3. panta 1. punkts
2. panta b) punkts	3. panta 9. punkts
2. panta c) punkts	3. panta 10. punkts
2. panta d) punkts	3. panta 2. punkts
2. panta e) punkts	3. panta 22. punkts
3. panta 1. punkts	2. panta 1. punkts
3. panta 2. punkta a) apakšpunkts	2. panta 2. punkta a) apakšpunkts
3. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
3. panta 2. punkta c) apakšpunkts	2. panta 2. punkta b) apakšpunkts
3. panta 2. punkta d) apakšpunkts	—
4. pants	4. pants
5. panta 1. punkts	9. panta 1. punkts
5. panta 2. punkts	9. panta 2. punkts
5. panta 3. punkts	8. panta 2. punkts
5. panta 4. punkts	10. panta 7. punkts
5. panta 5. punkts	35. panta otrā daļa
5. panta 6. punkts	9. panta 3. punkts
5. panta 7. punkts	10. panta 8. punkts

Direktīva 2005/71/EK	Šī direktīva
6. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
—	10. panta 2. punkts
6. panta 2. punkta a) apakšpunkts	10. panta 4. punkts
6. panta 2. punkta b) apakšpunkts	7. panta 1. punkta e) apakšpunkts
6. panta 2. punkta c) apakšpunkts	7. panta 1. punkta c) apakšpunkts
6. panta 2. punkta d) apakšpunkts	10. panta 3. punkts
6. panta 3. punkts	—
6. panta 4. un 5. punkts	10. panta 5. un 6. punkts
7. panta 1. punkta a) apakšpunkts	7. panta 1. punkta a) apakšpunkts
7. panta 1. punkta b) apakšpunkts	8. panta 1. punkts
7. panta 1. punkta c) apakšpunkts	8. panta 2. punkts
7. panta 1. punkta d) apakšpunkts	7. panta 6. punkts
7. panta 1. punkta pēdējā daļa	—
7. panta 2. punkts	—
7. panta 3. punkts	5. panta 3. punkts
8. pants	18. panta 1. punkts
9. pants	26. pants
10. panta 1. punkts	21. panta 1. punkta a), b) un d) apakšpunkts
10. panta 2. punkts	21. panta 4. punkts
11. panta 1. un 2. punkts	23. pants
12. pants	22. panta 1. un 2. punkts
13. pants	28. un 29. pants
14. panta 1. punkts	7. panta 5. punkts
14. panta 2. un 3. punkts	7. panta 4. punkts
14. panta 4. punkts	5. panta 3. punkts
15. panta 1. punkts	34. panta 1. punkts
—	34. panta 2. punkts
15. panta 2. punkts	34. panta 3. punkts
15. panta 3. punkts	34. panta 4. punkts
15. panta 4. punkts	34. panta 5. punkts
16. pants	39. pants
17.–20. pants	—
21. pants	43. pants